

தியாக தீபம் திலீபன்

முதலாம் நாள்

1987 ம் ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் 15ம் திகதி. இது திலீபனுடன் முதலாம் நாள். (கவிஞர் மு.வே.யோ இன் உரையில் இருந்து)

தியாக பயணம் தொடர்வதற்கான ஆரம்பம்

காலை ஒன்பது மணியிருக்கும் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் வரிசையாக வந்து திலீபனை சந்தித்து விடைபெறுகிறார்கள். எல்லோருடனும் அவர் அன்பாக பேசுகிறார். வோக்கிடோக்கியில் தலைவருடன் சில நிமிடங்கள் பேசுகிறார். பேசிவிட்டு அந்த மண்ணிற வாகனத்தை நோக்கி நடக்கிறார். எல்லோரும் பின் தொடர்ந்தோம். ஆம் அவரது தியாகப்பயணம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. மிக் மிடுக்காக நடந்து முன் ஆசனத்தில் போய் ஏறினார்.

உண்ணாவிரதம் ஆரம்பிப்பதற்கு முதல் நாள் தமிழீழத் தேசியத் தலைவருடன் தியாக் லெப் கேணல் திலீபன்

அவரது பக்கத்தில் சொர்ணம், அன்ரன் மாஸ்ரர், முரளி. பின் ஆசனத்தில் காசி ஆனந்தன், ராஜன், நான் வேறும் சிலர். வாகனம் நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலை நோக்கி ஓடுகிறது. பாதையின் இரு பக்கத்திலும் மாணவர்களும், பொதுமக்களும் கையசைத்து வழியனுப்புகிறார்கள். நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலை சென்றடைந்தோம். வாகனம் நின்றது. திலீபன் உண்ணாவிரத

மேடை நோக்கிச் செல்கிறார். நாங்களும் பின்னால் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்.

தமிழீழ தாயின் எதிர்பாராத ஆசியினை பெறுகின்றார்

எதிர்பாராத விதமாக அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது. வயதான ஓர் அம்மா. தள்ளாத சிவந்த நிற மேனி. பழுத்த தலை. ஆனால் ஒளிதவளும் கண்களில் கண்ணீர் மல்க திலீபனை மறித்து தன் கையில் சுமந்து வந்த அர்ச்சணை சரையில் இருந்து நடுங்கும் விரல்களால் திரு நீற்றை எடுத்து திலிபனின் நெற்றியில் பூசுகிறார். சுற்றியிருந்த கமராக்கள் எல்லாம் அந்த காட்சியை கிளிக் செய்தது. வீரத்திலகமிடுகிறார் அந்தத் தாய். தாயற்ற திலீபன் அந்த தாயின் பாச உணர்வில் மூழ்கிப்போனார்.

உண்ணா விரத மேடையில் அரும் நான் திலீபன் கையில் திலீபனைத் தலிபு அம்மன்.

போராளி பிரசாத் இன் ஆரம்ப உரை (மேஜர் பிரசாத்)

காலை மணி 9.45 உண்ணாவிரத மேடையிலே நாற்காலியிலே திலீபனை அமர வைத்தோம். திலீபனின் அருகே நான், ராஜன், பிரசாத், சிறி ஆகியோர் அமர்ந்திருந்தோம். திலீபனின் தியாகப் பயணம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. அன்று பக்கத்திலிருந்த மேடையில் பிரசாத்தின் தலைமையில் கூட்டம் நடைபெற்றது. திரு. நடேசன், கவிஞர் காசி ஆனந்தன் ஆகியோர் திலீபனின் உண்ணா விரதம் எதற்காக ஆரம்பிக்கப்படுகிறது என்பதனைபற்றி விளக்கம் அளித்தார்கள். தமிழ்

மக்களினதும், தமிழர் தாயகத்தினதும் உரிமைகளை பேணும் நோக்கமாக இந்தியமக்களின் கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் முன் வைக்கப்பட்ட ஐந்து கோரிக்கைகளும் விளக்கப்பட்டன.

ஐந்து அம்ச கோரிக்கை

1) பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் கீழ் இன்னமும் தடுப்புக்காவலில் அல்லது சிறைகளில் உள்ளோர் விடுவிக்கப்படல் வேண்டும்.

2) புனர்வாழ்வு என்ற பெயரில் தமிழர் தாயகத்தில் நாடாத்தப்படும் சிங்கள குடியேற்றங்கள் உடனடியாக நிறுத்தப்படல் வேண்டும்.

3) இடைக்கால அரசு நிறுவப்படும் வரை புனர்வாழ்வு என்று அழைக்கப்படும் சகல வேலைகளும் நிறுத்தப்படல் வேண்டும்.

4) வடகிழக்கு மாகாணங்களில் பொலிஸ் நிலையங்கள் திறக்கப்படுவது உடனடியாக நிறுத்தப்படல் வேண்டும்.

5) இந்திய அமைதிப்படையின் மேற்பார்வையில் ஊர்காவல் படை என அழைக்கப்படுவோருக்கு வழங்கப்பெற்ற ஆயுதங்கள் திரும்பப்பெறப்பட்டு தமிழ்க்கிராமங்கள், பள்ளிக்கூடங்களில் குடி கொண்டுள்ள இராணுவ , பொலிஸ் நிலையங்கள் மூடப்படவேண்டும்.

பிரசாத் அவர்களால் மேற்படி ஐந்து கோரிக்கைகளும் வாசிக்கப்பட்டன. இதே கோரிக்கையை இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு இந்திய உயர்ஸ்தானிகரின் கையில் நேரடியாக கிடைக்கக்கூடியதாக அனுப்பி 24 மணித்தியால அவகாசமும் விடுதலைப்புலிகளால் வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் 15 திகதி வரையும் தூதுவரிடமிருந்து எந்த பதில்களும் கிடைக்காத காரணத்தினால் சாகும் வரை உண்ணாவிரதமும் மறியல் போராட்டமும் நடத்துவது என தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் பிரதேசப் பொறுப்பாளர்களின் கூட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

வாசிப்பதற்கு புத்தகங்கள் கேட்ட திலீபன்

அதன்படிதான் இந்த தியாகச்செம்மலின் தியாகப்பயணம் ஆரம்பித்தது. பிற்பகல் 2.00 மணி இருக்கும் திலீபன் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தார். உண்ணாவிரதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இரண்டு மணித்தியாலங்கள் முடிந்து விட்டன. இரண்டாவதுமேடையிலே நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த உண்ணாவிரத விளக்கக் கூட்டம் முடிவடைந்து விட்டது. படிப்பதற்கு புத்தகம் வேண்டும் என என்காத்தில் குசுகுசுத்தார் திலீபன். நான் ராஜனிடம் சொன்னேன்.

உண்ணாவிரதம் கிழங்கும் திணர் திலீபனுடன் தயர்நீர்த் தேர்ப்பந்தகமணி

15 நிமிடங்களில் பல அரிய நூல்கள் மேடைக்கு வந்தன. விடுதலைப்போராட்டங்கள் பற்றி அறிவதற்கு திலீபனுக்கு ஆர்வங்கள் எப்போதும் உண்டு. பிடல் காஸ்ரோ, சேகுவரோ, கொஜுமின், யசிர் அரபாத் போன்றவர்களின் வாழ்க்கையை பற்றிய நூல்களை நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் படிப்பார். பலஸ்தீன மக்களின் வாழ்க்கையை பற்றி படிப்பதென்றால் அவருக்கு பலாச்சுழை மாதிரி பிடிக்கும். பலஸ்தீன கவிதை என்ற நூலை அவரிடம் கொடுத்தேன்.

மாணவர்கள் இளையோர்களின் உணர்ச்சி கவிதைகள்

அதை மிகவும் ஆர்வத்துடன் படிக்கத்தொடங்கினார். மாலை ஜந்து மணிக்கு பக்கத்து மேடையில் மீண்டும் நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாயிற்று. பாடசாலை மாணவிகள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு கவிதைகளை வாசிக்கத்தொடங்கினர். சுசிலா என்ற மாணவி மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் தனது கவிதையை வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு கட்டத்தில் அவர் அழுதேவிட்டார். "அண்ணா திலீபா இளம் வயதில் உண்ணாமல் தமிழினத்திற்காக நீ தவமிருக்கும் கோலத்தைக் காணும் தாய்க்குலத்தின் கண்களில் வடிவது செந்நீர்." சுசிலாவின் விம்மல் திலீபனின் கவனத்தை திருப்பியது.

கவிதைத்தொகுப்பை மூடிவைத்து விட்டு கவிதை மழையில் நனைய தொடங்கினார். அவர் விழிகளில் முட்டிய நீர் தேக்கத்தை ஒருகணம் என் கண்கள் காணத்தவறவில்லை. எத்தகைய இளகிய மனம் அவருக்கு இந்த இளம் குருத்து இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு ஒரு சொட்டு நீர் கூட அருந்தாமல் வாடி வதங்க போகிறது. அகிம்சை போராட்டத்திற்கே ஆணி வேராக திகழ்ந்த அண்ணல் காந்தியடிகள் கூட தன்னுடைய உண்ணா விரத போராட்டங்களை நீராகாரம் அருந்தித்தானே நடத்தினார்.

உண்ணாவிரத போராட்டம் தியாகியின் உண்ணாவிரதம் தியாகியின்

திலீபனின் தியாகபயணம் ஓர்..

ஐரிஸ் போராட்ட வீரர் பொபிஸ் ஆன்ஸ் என்ன செய்தார்? சிறைக்குள் நீராகாரம் அருந்தித்தான் உண்ணாவிரத போராட்டத்தை ஆரம்பித்து உயிர் நீத்தார். இந்த உண்ணாவிரதம் அரசின் தலையீட்டினால் வெற்றி பெறுமானால் அந்த வெற்றி திலிபனையே சாரும். அதுபோல் இந்திய அரசு நடவடிக்கை எடுக்காமல் இறுதி உண்ணாவிரதம் இருந்தே திலீபன் இறக்க நேரிட்டால் அதில் கிடைக்கும் தோல்வியும் திலீபனுக்கு கிடைக்கும் மாபெரும் வெற்றிதான்.

நல்லூர் ஓர் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடம்

உலகின் புதிய அத்தியாயம் ஒன்றின் சிருஸ்டி கர்த்தா என்ற பெருமை அவனையே சாரும். ஆனால் அதற்காக எங்கள் குல விளக்கை நாமே அணைக்க வேண்டுமா? இறைவா திலீபனை காப்பாற்றிவிடு. கூடியிருந்த மக்கள் நல்லூர் கந்தனிடம் அடிக்கடி இப்படி வேண்டிக்கொள்கிறார்கள். இதை நான் அவதானித்தேன். பழம் தமிழ் மன்னனாகிய சங்கிலியன் அரசாண்ட நல்லூர் அரச தானியிலே, தமிழ்க்கடவுள் ஆகிய குமரனின் சந்நிதியில் ஓர் இளம் புலி உண்ணாமல் துவண்டு கிடந்தது. ஒரு நல்ல முடிவு கிடைக்க வேண்டும். இல்லையேல் உலகில் நீதி செத்து விடும். எனக்குள் இப்படி எண்ணிக்கொண்டேன்.

அப்போது ஓர் மேடையில் முழங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். திலீபன் அண்ணாவின் கோரிக்கைகள் மட்டுமல்ல, தமிழ் மக்களின் கோரிக்கைகளும் இதுதான் இதை நிறைவேற்ற வேண்டியது இந்திய அரசின் கடமையாகும். அவர் தமிழீழம் தாருங்கள் என்பதற்காக உண்ணாவிரதம் இருக்கவில்லையே. இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஜந்தே ஜந்து கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றும்படி வற்புறுத்தித்தான் சாகும் உண்ணாவிரதத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறார்.

தமிழீழ தேசிய தலைவர் திலீபனை பார்க்க வருகின்றார்.

இந்தக்காரணத்தாலாவது இந்திய அரசு இதை நிறைவேற்ற தவறுமானால் திலீபன் அண்ணா இறப்பது நிச்சயம். திலீபன் அண்ணா இறந்தால் ஒரு புகம்பம் இங்கே வெடிக்கும். ஒரு புரட்சி இங்கே வெடிக்கும். இதுதான் என்னால் கூற முடியும். அவரின் பேச்சு முடிந்ததும் அங்கு கூடியிருந்த மக்கள் அப்பேச்சை வரவேற்பதுபோல் கைகளை தட்டி ஆரவாரித்தனர். அந்த ஒலி அடங்க வெகு நேரம் பிடித்தது. அன்று இரவு 11.00 மணியளவில் தலைவர் பிரபாகரன் திலீபனை பார்ப்பதற்காக மேடைக்கு வருகிறார்.

அவருடன் சொர்ணம், இம்ரான், அஜித், சங்கர், ஜொனி இப்படி பலரும் வருகின்றனர். வெகுநேரம் வரை தலைவருடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார் திலீபன். யாரையும் அதிக நேரம் பேச அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று போகும் போது என்னிடம் கூறிவிட்டுச்சென்றார் தலைவர். நீர், உணவு உட்கொள்ளாத ஒருவர் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தால் விரைவில் களைப்படைந்து விடுவார். இதனால்தான் தலைவர் அப்படி கூறிவிட்டுச்சென்றார்.

பத்திரிகையாளர் வருகை

அன்றிரவு பத்திரிகை நிருபர்களும் பத்திரிகை துறையை சார்ந்தவர்களும் திலீபனை பார்க்க மேடைக்கு வந்திருந்தனர். முரசொலி ஆசிரியர் திருச்செல்வம், ஈழமுரசை சேர்ந்த பசீர் போன்றோருடன் திலீபன் மனம் திறந்து பேசினார். அவரை கட்டுப்படுத்த எனக்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது.

அதிகம் பேசி உடம்பை கெடுத்துக்கொள்ள போகிறாரே என்பதால் அவரை அன்பாக கடிந்து கொண்டேன். இரவு 11.30 மணியளவில் கஸ்டப்பட்டு சிறுநீர் கழித்து விட்டு 12.00 மணியளவில் படுக்கைக்குச் சென்றார்.

முதல் நாள் முடிவு,அதிகாலை 1.30 இற்கு உறங்கினார்.

அவர் ஆழ்ந்து உறங்கத்தொடங்கியபோது நேரம் 1.30 மணி. அவரின் நாடித்துடிப்பை பிடித்து அவதானித்தேன். நாடித்துடிப்பு 88. சுவாசத்துடிப்பு 20. அவர் சுய நினைவோடு இருக்கும் போது வைத்திய பரிசோதனைக்கு அனுமதிக்க மாட்டார். தனக்கு உயிர் மீது ஆசை இல்லை என்பதால் பரிசோதனை தேவை இல்லை என்று கூறுவார். அவர் விருப்பத்திற்கு மாறாக உணவோ, நீரோ, மருத்துவமோ இறுதிவரை அளிக்கக்கூடாது என்று முதல் நாளே என்னிடம் சத்தியம் வாங்கிவிட்டார்.

இந்த தியாக தீபத்தின் உண்ணாவிரத போராட்டத்தின் முதல்நாள் முடிவு பெற்றது

தியாக தீபம் லெப்.கேணல் திலீபன் அவர்களின் இரண்டாம் நாள் இன்று

இந்த நாளில் தியாக தீபம் அவர்கள் எந்த நோக்கங்களிற்காக தனது உயிரை உருக்கி யாழ் நல்லூர் கோவில் முன்பாக தனது உயிரை ஆகுதியாக்கினாரோ அந்த நோக்கங்கள் தற்போதய நிலையிலும் தொடர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றது.

அன்று இலங்கை அரசாங்கம் பாரத தேசத்தினை வைத்து தமிழீழ விடுதலைப்போராட்டத்தினை ஓர் சூழ்ச்சிபொறிக்குள் தள்ளியதோ அவ்வாறுதான் இந்த ஆண்டிலும் சிங்கள அரசு, இந்திய அரசினை மட்டுமன்றி சர்வதேச நாடுகளையும் தனது பயங்கரவாதம் என்ற சூழ்ச்சி திட்டத்தில் சிக்குற செய்து எமது விடுதலை போராட்டத்தினை இக்கட்டான சிக்கலிற்குள் தள்ளி விட்டிருக்கின்றது சிங்கள பௌத்த பேரினவாதம்.

இந்த நிலையில் தியாகதீபத்தின் முதல் நாள் பயணத்தில் (19987 செப்டெம்பர் 15) முக்கியமான விடயங்கள் இங்கு தரப்படுகின்றன.1987 ம் ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் 16ம் திகதி. இது திலீபனுடன் இரண்டாம் நாள். அன்று அதிகாலை 5.00 மணிக்கே திலீபன் உறக்கத்தைவிட்டு எழுந்து விட்டார். முகம் கழுவி தலைவாரிக்கொண்டார். சிறுநீர் கழித்தார் ஆனால் மலம் இன்னும் போகவில்லை. அவர் முகம் சோகமாக காணப்பட்டாலும் அதைக்காட்டிக்கொள்ளாமல் எல்லோருடனும் சிரித்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

சகல தினசரி பத்திரிகைகளையும் ஒன்று விடாமல் படித்து முடித்தார். பத்து மணியளவிலே பக்கத்து மேடையில் நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகின. நிகழ்ச்சிகளுக்கு தேவர் தலைமை தாங்கிக்கொண்டிருந்தார். கவிதைகளை படிப்பதற்காக இளம் சந்ததியினர் முண்டியடித்து தங்கள் பெயர்களை பதிவு செய்து கொண்டிருந்தனர். நிதர்சனம் ஒளிபரப்பாளர்களின் வீடியோ கமரா நாலா பக்கமும் சுழன்று படம்பிடித்துக் கொண்டிருந்தன.

மேடைகளில் கவிதைகள் முழங்கிக்கொண்டிருப்போது திலீபன் என் காதுக்குள் குசுகுசுத்தார். "நான் பேசப்போகிறேன் மைக்கை வேண்டி தாங்கோ வாஞ்சி அண்ண." சாப்பிடாமல் குடிக்காமல் இருக்கிறீர்கள் களைத்து விடுவீர்கள். என்று அவரை தடுக்க முயன்றேன். " இரண்டு நிமிடம் மட்டும்.. நிப்பாட்டி விடுவன். ப்ளீஸ் மைக்கை வாங்கித்தாங்கோ " என்று குரல் தளதளக்க கூறினார். அவரை பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. கண்கள் குழி விழுந்து, முகம் சோர்ந்து காணப்பட்டாலும் அந்த பசுமையான சிரிப்பு மட்டும் இன்னும் மாறாமல் அப்படியே இருந்தது.

இரண்டு நிமிடத்திற்கு மேல் பேசக்கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன் மேடையில் நின்ற தேவரிடம் மைக்கை பெற்றுக் கொடுத்தேன். திலீபன் பேசப்போவதை தேவர் ஒலிபெருக்கியில் அறிவித்ததும் மக்கள் கூட்டம் மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக்குதித்தது. திலீபன் பேசுகிறார். " எனது அன்பிற்கும் மதிப்பிற்கும் உரிய மக்கள் அனைவருக்கும் வணக்கம். நின்று கொண்டு பேச முடியாத நிலையில் இருப்பதால் இருந்து பேசுகிறேன். நாளை நான் சுயநினைவுடன் இருப்பேனோ என்று தெரியாது அதனால் இன்று உங்களுடன் பேச வேண்டும் என்று விரும்பினேன். நான் எமது இலட்சியத்தில் உறுதியாக இருக்கின்றோம். 650 பேர் வரையில் இன்று வரை மரணித்துள்ளோம்.

மில்லர் இறுதியாகப்போகும் போது என்னிடம் ஒரு வரி கூறினான். நான் அவனுடன் இறுதி வரை இருந்தேன். "நான் எனது தாய் நாட்டிற்காக உயிர் துறப்பதை எண்ணும்போது மகிழ்ச்சியும், திருப்தியும் அடைகிறேன். மக்கள் விடுதலை அடையும் காட்சியை என் கண்களால் காண முடியாது என்பதே ஒரே ஏக்கம் " என்று கூறிவிட்டு வெடி மருந்து நிரப்பிய லொரியை எடுத்துச்சென்றான். இறந்த 650 பேரும் அனேகமாக எனக்கு தெரிந்துதான் மரணித்தார்கள். அதனை நான் மறக்க மாட்டேன். உண்ணாவிரத போராட்டத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு தலைவரின் அனுமதியை கேட்டபோது அவர் கூறிய வரிகள் என் நினைவில் உள்ளன.

திலீபா நீ முன்னால் போ..நான் பின்னால் வருகிறேன் என்ற அவர் கூறினார். இத்தகைய ஒரு தெளிவான தலைவனை தனது உயிரை சிறிதும் மதிக்காத தலைவனை நீங்கள் பெற்று இருக்கிறீர்கள். அந்த மாபெரும் வீரனின் தலைமையில் ஒரு மக்கள் புரட்சி இங்கு வெடிக்கட்டும். அது நிச்சயமாக

தமிழீழத்தினை தமிழர்களின் அடிப்படை உரிமைகளை பெற்றுத்தரும். இதனை வானத்தில் இருந்து இறந்த மற்ற போராளிகளுடன் சேர்ந்திருந்து நானும் பார்த்து மகிழ்வேன்.

நான் மனரீதியாக ஆத்மார்த்தமாக எமது மக்கள் விடுதலை அடைவார்கள் என உணர்கிறேன். மகிழ்ச்சியுடனும் பூரண திருப்தியுடனும் உங்களிடமிருந்து விடைபெறுகிறேன். விடுதலைப்புலிகள் உயிரினும் மேலான சிறுவர்களை, சகோதரிகளை, தாய்மார்களை, தந்தையர்களை நினைக்கிறார்கள். உண்மையான உறுதியான இலட்சியம். அந்த இலட்சியத்தினை எமது தலைவருடன் சேர்ந்து நீங்கள் அடையுங்கள் எனது இறுதி விருப்பமும் இதுதான்."

மிகவும் ஆறுதலாக சோர்வுடன் ஆனால் திடமுடன் பேசிய அவரின் பேச்சைக்கேட்டு மக்கள் கண்ணீர் சிந்தினர். அன்றிரவு தலைவர் வந்து திலீபனை பார்த்தார். சோர்வுடன் படுத்திருந்த திலீபனின் தலையை தனது கரங்களால் வருடினார். ஒரு தகப்பனின் அன்பையும் தாயின் பாசத்தையும் ஒன்றாக குழைத்தது போலிருந்தது அந்த வருடல். இரண்டு இமய மலைகளையும் என் கண்கள் விழுங்கிக்கொண்டிருந்தன. இரவு பனிரெண்டு மணிக்கு திலீபன் உறங்கத்தொடங்கினார். நானும் அவர் அருகிலேயே படுத்து விட்டேன்.

தியாக தீபம் லெப்.கேணல் திலீபன் அவர்களின் 3ம் நாள் இன்று

இந்த நாளில் தியாக தீபம் அவர்கள் எந்த நோக்கங்களிற்காக தனது உயிரை உருக்கி யாழ் நல்லூர் கோவில் முன்பாக தனது உயிரை ஆகுதியாக்கினாரோ அந்த நோக்கங்கள் தற்போதய நிலையிலும் தொடர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றது.

அன்று இலங்கை அரசாங்கம் பாரத தேசத்தினை வைத்து தமிழீழ விடுதலைப்போராட்டத்தினை ஓர் சூழ்ச்சிபொறிக்குள் தள்ளியதோ அவ்வாறுதான் இந்த ஆண்டிலும் சிங்கள அரசு, இந்திய அரசினை மட்டுமன்றி சர்வதேச நாடுகளையும் தனது பயங்கரவாதம் என்ற சூழ்ச்சி திட்டத்தில் சிக்குற செய்து எமது விடுதலை போராட்டத்தினை இக்கட்டான சிக்கலிற்குள் தள்ளி விட்டிருக்கின்றது சிங்கள பெளத்த பேரினவாதம். இந்த நிலையில் தியாகதீபத்தின்மூன்றாம் நாள் பயணத்தில் (19987 செப்டெம்பர் 17) முக்கியமான விடயங்கள் இங்கு தரப்படுகின்றன.1987 ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 17ம் திகதி. இது திலீபனுடன் 3ம் நாள்

தியாக தீபம் திலீபன்

3ம்நாள்

1987ம் ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் 17ம் திகதி இது திலீபனுடன் மூன்றாம் நாள் காலை ஆறு மணிக்கு துயில் எழும்பி திலீபனின் முகத்தை பார்த்த எனக்கு ஒரு கணம் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. காரணம் அவன் உதடுகள் இரண்டும் பாளம் பாளமாக வெடித்து வெளிறிப்போயிருந்தன. கண்கள் நேற்று இருந்ததை விட இன்னும் சற்று உள்ளே போயிருப்பதைப் போன்று தோன்றியது. முகம் வறண்டு காய்ந்து கிடந்தது. தலை குழம்பி இருந்தது. பல் விளக்கி முகம் கழுவவில்லையோ? இல்லை, வாஞ்சி அண்ண வேண்டாம் கலைந்திருந்த தலைமயிரை நானே அவர் முன் சென்று வாரிவிடுகிறேன் அவர் இன்னும் சிறு நீர் கழிக்கவில்லை வெளிக்கு போக வில்லையோ என்று மெதுவாக கேட்டேன். போகவேணும் போலதான் இருக்கு சரி கீழே இறங்கி வாங்கோ என்று கூறிவிட்டு மேடையை விட்டு நானே முதலில் இறங்கி கீழே இறங்குவதற்கு உதவி செய்ய முயன்றேன் வேண்டாம் விடுங்கோ நானே வருகிறேன் என்று என் கையை விலக்கி விட்டு தானே கீழே குதிக்கிறார் மனதை எவ்வளவு திடமாக வைத்திருக்கின்றார் என்று எனக்குள்ளேயே ஆச்சரியப்பட்டேன்.

மறைவிடத்திற்கு சென்ற அவர் சிறுநீர் கழிக்க முடியாமல் சிரமப்பட்டார். ஐந்து நிமிடம் பத்து நிமிடம் பதினைந்து நிமிடம் இருபது நிமிடம் நிமிடங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன ஆனால் எதுவித பயனும் ஏற்படவில்லை அவரைப்பார்க்க எனக்கு வருத்தமாக இருந்தது என் கண்கள் என்னையறியாமலேயே கலங்குகின்றன மேடையில் வலப்புறத்தில் ஏறி அமர்ந்த திலீபன் தூரத்தில் தெரியும் வழக்கமான ஆட்களை அழைத்து உரையாடத்தொடங்கினார். கண்டபடி பேசினால் களைப்பு வரும் கொஞ்சம் பேச்சைக் குறையுங்கோ என்று அவரை தடுக்க முயன்றேன் ஆனால் என்னால் முடியவில்லை தனக்கே உரிய சிரிப்பை என்வார்த்தைகளுக்கு பதிலாக்கி விட்டு தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார். கடைசியாக அவர் தண்ணீர் அருந்தி நாற்பத்தைந்து மணித்தியாலங்கள் முடிந்து விட்டன இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் அவர் இப்படி தன்னைத்தானே வருத்திக்கொண்டு இருக்கப்போகிறார். இப்போதே சிறுநீர் கழிக்க முடியாமல் கஸ்டப்படத் தொடங்கிவிட்டார். இன்னும் இரண்டு நாட்கள் போனால் என்னென்ன நடக்குமோ என்று எண்ணிய நான் அவரின் காதுக்குள் குசுகுசுத்தேன் என்ன பகிடியா பண்ணுகின்றீர்கள் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரும் குடிக்க மாட்டேன் என்ற நிபந்தனையுடன் தானே இந்த உண்ணாவிரதத்தை தொடங்கினனான் பிறகு எப்படி நான் தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும் என்று கேட்பீர்கள் என்று ஆவேசத்துடன் என் மீது பாய்ந்தார்.

இல்லை இப்பவே உங்களுக்கு சலம் போறது நின்று போச்சு இனியும் நீங்கள் தண்ணீர் குடிக்காமல் இருந்தால் மேலும் மேலும் கஸ்டமாக இருக்குமே அதற்காகத்தான் கேட்டனான் என்று அசடு வழிய கூறிவிட்டு வேறு பக்கம் முகத்தை திருப்பிக் கொண்டேன். இனிமேல் என்னை தண்ணீர் குடிக்கச் சொல்லி கேட்க வேண்டாம் உண்ணாவிரதம் என்றால் என்ன தண்ணீர் குளுக்கோஸ் இளநீர் எல்லாமே உணவு தான் இந்த உணவுகளை எடுத்துக்கொண்டு எவ்வளவு நாளும் உயிர் வாழலாம் ஆனால் அது உண்ணாவிரதம் இல்லை உண்ணாவிரதம் என்றால் அதற்கு அர்த்தம் வேணும் ஒரு புனித இலட்சியம் நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் எங்களை நாங்களே வருத்திக் கொண்டு உண்ணாவிரதம் இருக்கிறது இது வெறும் அரசியல் இலாபத்திற்காக தொடங்கப்பட்டதல்ல வயிறு முட்ட குடித்து விட்டு மக்களையும் ஏமாற்ற என்னால் முடியாது அவரின் பேச்சிலிருந்த உண்மைகள் எனக்கும் தெரியும் ஆனால் திலீபனின் உயிர் மிகவும் பெறுமதி மிக்கது.

அதை எப்படி வருந்த விடுவது என்ற ஏக்கத்தில் தான் நான் அப்படிக்கேட்டேன். ஆனால் அவர் தன் உயர்ந்த சிந்தனையால் என் பேச்சுக்கு ஆப்பு வைத்துவிட்டார். நேரம் செல்ல செல்ல நல்லூர் ஆலய மைதானம் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. கடந்த இரு நாட்களாக ஆயிரக்கணக்காக வந்திருந்த சனக்கூட்டம் இன்று இலட்சத்தை தாண்டியிருந்தது யாழ்ப்பாண நகரத்திலுள்ள கல்லூரிகளில் இருந்து மாணவ மாணவிகள் காலை ஒன்பது மணிமுதல் வரிசைவரிசையாக வெள்ளைச்சீருடையில் அணிவகுத்து வந்து மைதானத்தை நிறைக்கத் தொடங்கினர். திலீபன் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் அங்கத்தவர் என்ற நினைப்பு விடுபட்டு தமிழினத்தின் பிரதிநிதி என்ற எண்ணம் தான் சனக்கூட்டத்தின் மத்தியில் நிறைகிறது ஒலிபெருக்கியில் காசிஆனந்தனின் கவிதை ஒன்று முழக்கமிட்டுக்கொண்டிருந்தது. திலீபன் அழைப்பது சாவையா இந்த சின்னவயதில் இது தேவையா? மூன்றாம் நாளான இன்று இரண்டாவது மேடையில் சூடான பேச்சுக்களும் கண்ணீர்க் கவிதைகளும் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. பேச்சாளர்களில் ஒருவரும் எமது தீவிர ஆதரவாளருமான காங்கேசன்துறை கருணானந்தசிவம் ஆசிரியர் அவர்கள் பேசினார் தியாகி திலீபனின் உயிர் விலைமதிப்பற்றது அவர் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுக்கு மட்டும் உரியவர் அல்ல அவர் தமிழினத்திற்கே சொந்தமானவர் அப்படிப்பட்ட திலீபன் அவர்கள் ஒரு சொட்டு நீராவது அருந்தி தன் உடலைக் காப்பாற்ற வேண்டும் அவர் தன் பிடிவாதத்தில் இருந்து இறங்கி நீர் உணவு அருந்தி எம் கவலையை போக்கவேண்டும் இது எனது வேண்டுகோள் மட்டும் அல்ல இங்கே வந்திருக்கும் இலட்சக்கணக்கான மக்களின் வேண்டுகோளும் இதுதான் இந்தப்பேச்சைக்கேட்ட திலீபனின் முகம் வாடியதை நான் அவதானித்தேன்.

தான் பேசப்போவதாக கூறினார் அவரிடம் ஒலிவாங்கியைக் கொடுத்தேன் இந்த மேடையில் பேசிய ஓர் அன்பர் என்னை நீர் உணவு அருந்தும்படி

கூறியது என்னை அவமானப்படுத்துவது போல இருக்கிறது நான் இந்த மேடையில் நீராகாரம் ஏதும் எடுக்காமல்தான் உண்ணாவிரதத்தை ஆரம்பித்தேன் இறுதிவரை இந்த இலட்சியத்தில் இருந்து மாறமாட்டேன். நீங்கள் இந்த திலீபனை நேசிப்பது உண்மையாக இருந்தால் தயவு செய்து இனிமேல் என்னை யாரும் நீராகாரம் அருந்தும்படி வற்புறுத்த வேண்டாம் உங்கள் திலீபனுக்கு நிறைந்த மனக்கட்டுப்பாடும் தன்னம்பிக்கையும் உண்டு என் கோரிக்கைகளை இந்திய அரசு நிறைவேற்றாவிட்டால் நீரே எடுக்காமல் இறப்பேனே தவிர இந்த அற்ப உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக என் இலட்சியத்திலிருந்து ஒருபோதும் பின்வாங்கவே மாட்டேன். அவர் பேசி முடித்ததும் கனமாக பெய்து கொண்டிருந்த மழையும் ஓய்ந்து விட்டது. அன்றிரவு திலீபன் சிறுநீர் கழிக்க முடியாமல் மிகவும் அவஸ்தைப்பட்டார் வைத்தியர் ஒருவரை அழைத்துவந்து அவரை பரிசோதிக்க ஏற்பாடு செய்தோம் ஆனால் திலீபன் அதை மறுத்துவிட்டார். எந்தவித பரிசோதனையும் சிகிச்சையும் தான் இறக்கும் வரை தனக்கு அளிக்கக்கூடாது என அவர் உறுதியாக கூறிவிட்டார் அன்றிரவு அவர் கஸ்டப்பட்டு உறங்கும் போது நள்ளிரவு ஒரு மணி. அவரின் நாடித்துடிப்பு குறைந்திருந்தது.

தியாக தீபம் திலீபனின் நான்காம் நாள் இன்று

தியாகதீபத்தின் 22ம் ஆண்டின் நாலாம் நாள் இன்று. 1987 ம் ஆண்டு நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயில் சன்னிதியில் மிகவும் இறுக்கமான வைராக்கியத்துடன் தனது ஐந்து கோரிக்கைகளையும் நிறைவேற்றவேண்டும் இல்லையேல் சாவு என்ற யாராலும் அசைக்கமுடியாத உண்ணா நோன்பினை மேற்கொண்டிருக்கும் 4 ம் நாளான இன்று இந்திய அதிகாரிகள் வரப்போவதாக செய்திகள் வந்தன.

இதனை கேட்ட அனைவரும் மகிழ்ச்சி பொங்கியது அதாவது வந்து தமது திலீபனின் கோரிக்கைகள் ஏற்கப்பட்டால் தமது திலீபன் காப்பாற்றப்படுவான் என்பதே அந்த மகிழ்ச்சிக்கு காரணம். ஆனால் அந்த காலம் தொட்டு இந்த காலம் வரை வருவதும் போவதும் தான் எஞ்சியதே தவிர தமிழர்கள் காப்பாற்றப்படவில்லை இது வரலாறு. ஆம் என்ன நடந்தது அந்த 4 ம் நாளில்?

தியாக தீபம் திலீபன்

4ம் நாள்

1987ம் ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் 18ம் திகதி இது திலீபனுடன் நான்காம் நாள். அதிகாலையில் ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்திருந்தது ஆம் இன்று காலை திலீபன்

5.00 மணிக்கே படுக்கையைவிட்டு எழுந்து விட்டார். அதுமட்டுமன்றி தான் சிறுநீர் கழிக்கப்போவதாகவும் கூறினார். அவர் இருக்கும் நிலையில் படுக்கையைவிட்டு எழுந்து செல்வது முடியாது என்பதால் படுக்கையிலேயே சலப்போத்தலைக் கொடுத்தேன். ஆனால் சலம் போகவில்லை. வயிற்றை வலிப்பதாகவும், சலம் போவதற்கு கஸ்ரமாக இருப்பதாகவும் கூறினார். சிகிச்சையின் மூலம் கொஞ்சமாவது சிறுநீர் கழிக்க முடியும் ஆனால் அதைப்பற்றி பேசினால் எரிந்து விழுவார் என்பதற்காக ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தேன். நாலைந்து நாட்களாக படுக்கையில் கிடப்பதாலும் நீர் அருந்தாமல் இருப்பதாலும் அவரது சலப் பை பாதிக்கப்பட்டு இருக்கலாம் இதை அவரிடம் எப்படி கூறுவது. தான் மறைவிடம் சென்று சிறுநீர் கழிக்க போவதாக கூறினார். அவரின் விருப்பத்துடன் அவரை கைத்தாங்கலாக பிடித்து இறக்கி மேடையின் பின்பக்கம் கொண்டு சென்றோம். 15 நிமிடங்களாக வயிற்றை பொத்தி பொத்தி மிகுந்த கஸ்ரப்பட்டார். அதன் பின் ஆச்சரியப்படும் அளவிற்கு சுமார் அரை லீற்றர் அளவு சலம் போனது. எனக்கு மிகுந்த அதிர்ச்சியைத்தந்தது.

5 நாட்களாக எதுவும் குடிக்காமல் இருக்கும் ஒருவரால் இது எப்படிச் சாத்தியமாகும் அன்று வைத்திய நிபுணர் சிவகுமார் அவர்களிடம் இது பற்றி மறக்காமல் கேட்டேன். அவர் எந்த பதிலுமே கூறாமல் மௌனமாக சிரிப்பை உதிர்த்து விட்டுச் சென்றார். அன்று மத்தியானம் எமது இதயத்திற்கு மகிழ்ச்சியைத்தரும் ஒரு இனிய செய்தி செவிகளில் விழுந்த போது ஒரு இனந்தெரியாத நிம்மதி வந்தது. கொழும்பிலுள்ள இந்திய தூதரகத்திலிருந்து முக்கிய நபர் ஒருவர் வரப்போகிறாராம் அவர் நமது அரசியல் பிரிவினருடன் திலீபனைப்பற்றி பேசப்போகிறாராம்.

என் பிரார்த்தனை வீண் போகாது திலீபனின் உயிர் காப்பாற்றப்படப்போகிறது இந்தியத்தூதரகத்திலிருந்து யாராவது வருவதானால் நிச்சயமாக பிரதமர் ராஜிவ் காந்தியின் ஆலோசனைப்படிதான் வருவார்கள். அப்படி வருபவர்கள் உணர்ச்சி பொங்கும் தாய்க்குலத்தின் கண்ணீரை கண்டாவது இரங்க மாட்டார்களா? திலீபனை எண்ணி துடிதுடித்துக்கொண்டிருக்கும் விடுதலைப்புலிகளின் மனங்களுக்கு அந்த ஆறுதல் செய்தி நிச்சயம் சாந்தியளித்தது. திலீபா நீ ஆரம்பித்து வைத்த அகிம்சை போர் எங்கள் ஆயுதங்களுக்கு மதிப்பில்லாமல் செய்யப்போகிறது. உன் அகிம்சை போரினால் அப்படியொரு நிலை எமக்கு வருமானால் அதை நாம் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்போம்.

எமக்கு மட்டும் ஆயுதங்களைத்தூக்கி கண்டபடி சுட்டுத்தள்ளவேண்டுமென ஆசையா என்ன முப்பது வருடங்களாக எமது மூத்த அரசியல் தலைவர்கள் தந்தை செல்வா தலைமையில் முயன்று முடியாத நிலையில் எமது தமிழ்ச்சமுதாயத்தை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றத்தானே வேறுவழியின்றி

ஆயுதத்தை ஏந்தினோம். நாம் அகிம்சைக்கு எதிரானவர்கள் அல்ல. ஆனால் எம் எதிரி அகிம்சையை பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது , அவனுக்கு அது புரியாது. அவனுக்கு தெரிந்ததெல்லாம் கத்தியும் , துப்பாக்கியும்தான் இன்று காலையிலிருந்து நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலிலிருந்து திலீபனின் பேரில் நூற்றுக்கணக்கான அர்ச்சனைகள் செய்யப்பட்டு அவை பொதுமக்கள் மூலம் மேடைக்கு வந்தவண்ணமிருந்தன. தளபதி கிட்டு அண்ணனின் தாய் திலீபனை வாரியனைத்து உச்சி முகர்ந்து அழுத காட்சி என் நெஞ்சைத்தொட்டது.

துரோகிகளினால் வீசப்பட்ட வெடிகுண்டினால் தன் மகன் ஒரு காலை இழந்த போது அந்த தாய் கூறிய வார்த்தைகள் இன்னும் என் செவிகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு கால் போனால் என்ன இன்னும் ஒரு கால் இருக்கு இரண்டு கை இருக்கு அவன் கடைசி வரைக்கும் போராடுவான். போர் முனையில் தன் மகனின் மார்பில் வேல் பாய்ந்திருந்ததைப் பார்த்து ஆனந்தக்கண்ணீர் வீர்த்தமிழ்த்தாயின் கதையை இது எனக்கு நினைவூட்டியது. உதவி இந்தியத்தூதுவர் திரு.கென் அவர்கள் விமானம் மூலம் பலாலிக்கு வந்து விட்டாராம். அவருடன் பேச்சு வார்த்தை நடாத்துவதற்காக திரு அன்ரன் பாலசிங்கமும் மற்றவர்களும் போய் இருக்கின்றனர். என்ற செய்தியை சிறி வந்து சொன்னபோது மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக்குதித்தேன். திலீபனுக்கும் அதை தெரிவித்தேன்.

காலையில் சிறுநீர் கழித்ததால் திலீபன் சற்று தெம்பாக இருந்தார். பேச்சு வார்த்தை முடிந்து அதில் சாதகமாக முடிவுகள் கிடைக்குமானால் உண்ணாவிரதத்தினை நிறுத்தி விட்டு திலீபனை யாழ் பெரியாஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கவேண்டும். அங்கே அவசர சிகிச்சை பிரிவு அவருக்கு வேண்டிய சிகிச்சைகளை உடனடியாக அளிக்கத்தொடங்கினால் இரண்டு மூன்று நாட்களில் திலீபன் வழக்கம்போல் எழும்பி நடக்கத்தொடங்கிவிடுவார். இப்படி எனக்குள்ளேயே கணக்கு போட்டுக்கொண்டேன். இயக்க உறுப்பினர்கள் திலீபனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அவரை சந்திக்க வந்த மகளிர் அமைப்பு உறுப்பினர்கள் தம்மை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் விம்மி விம்மி அழுத காட்சி என் நெஞ்சைத்தொட்டது. தளபதிகள் சூசை, புலேந்திரன், ஜொனி, மற்றும் பிரபா, ரகு அப்பா ஆகியோர் கண்கலங்கி திலீபனின் தலையை வருடி வருடி தடவி பேசிவிட்டுச் சென்றனர். அவர்கள் போனதும் திலீபன் என்னை அழைத்தார். கிட்டண்ணையை பார்க்க வேணும் போல இருக்கு அவர் மெதுவாக கூறும் போது அவர் முகத்தில் ஏக்கம் படர்ந்திருந்தது. ஒரு கணம் எனக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. கிட்டண்ணா, குட்டிசிறி, ஜயர் இவர்கள் எல்லோரும் இந்தியாவில் இருக்கின்றனர். திலீபனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் தவித்தேன். கிட்டு அண்ணன் இந்தியாவில் தெரியும் ஆனால் இந்த நிலையில் அவர் கிட்டு அண்ணாவைக் காண விரும்பியது நியாயந்தான்.

இரவு வெகுநேரம் வரை பேச்சு வார்த்தையின் முடிவு வரும் வரும் என பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம் ஆனால் அது வரவேயில்லை. இன்று மாலை சிறிலங்கா நவசமசமாஜக்கட்சி தலைவர் வாசுதேவ நாணயக்கார மற்றும் அவரின் கட்சியைக் சேர்ந்தவர்கள் வந்து திலீபனை பார்த்து விட்டு சென்றனர். இரவு வெகு நேரம் வரை எனக்கு தூக்கம் வரவில்லை. ஆனால் திலீபன் தன்னை மறந்து நன்றாக உறங்கினார். அவருடைய இரத்த அழுத்தம் சற்று குறைந்திருந்தது. நாடித்துடிப்பு 120 ஆக உயர்ந்திருந்தது.

தியாக தீபம் திலீபனின் ஐந்தாம் நாள் இன்று

1987ம் ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் 19ம் திகதி இது திலீபனுடன் ஐந்தாம் நாள். வழக்கம்போல் காலையில் சகல பத்திரிகைகளையும் வாசிக்கும் திலீபனால் இன்று எதுவுமே செய்யமுடியவில்லை. யாழ்ப்பாணகுடா நாடு முழுவதும் இருந்து தனியார் பஸ் வண்டிகளில் மக்கள் வெள்ளம் போல் வந்து நிறையதொடங்கிவிட்டனர்.

இன்னும் திலீபன் போர்வைக்குள்ளேயே புதைந்து கிடக்கிறான். அவனால் எழும்ப முடியவில்லை. உடல் பயங்கரமாக வியர்த்து கொட்டியது. மின்விசிறி அவர் பக்கத்தில் வேகமாக சுழன்று கொண்டிருந்தது. ஒரு மனித இயந்திரம் தன் முழுச்சக்தியையும் பிரயோகித்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அன்றைய பத்திரிகைகளில் முக்கிய செய்திகளாக வழக்கம்போல் திலீபனைபற்றிய செய்திகளே இடம்பெற்றிருந்தன. திலீபன் சோர்ந்து வருகிறார். மெழுவர்த்தியைப்போல அவர் சிறிது சிறிதாக உருகிக்கொண்டிருக்கிறார். அவரது சிறுநீரகம் பாதிப்படையத் தொடங்கிவிட்டது. இருதயம் பலமாக இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. தொடர்ந்து அவர் நீராகாரம் எடுக்காவிட்டால் நிலமை மேலும் மோசமாகி எந்த வேளையிலும் எதுவும் நடக்கலாம்.

பத்திரிகைகளைப் படிக்கும்போது என் கைகளுடன் உள்ளமும் சேர்ந்து நடுங்கியது. திலீபன் என்ற ஒரு இனிய காவியத்தின் கடைசி அத்தியாயத்திற்கு வந்து விட்டதுபோல் பிரமை எனக்கு ஏற்பட்டது. அதற்கிடையில் ஓர் செய்தி காற்றோடு காற்றாக கலந்து வந்து என் செவியில் விழுகிறது. தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல் பிரிவைச்சேர்ந்த திலகர் அவர்கள் இந்தியாவுக்குச் சென்றிருக்கிறார் என்பதுதான் அது. புலிகளின் சார்பாக திம்பு பேச்சு வார்த்தையில் கலந்து கொண்டவர்களில் திலகரும் ஒருவர். அப்படியானால் பிரதமர் ராஜுவ்காந்தியிடமிருந்து ஏதாவது அழைப்பு

வந்திருக்குமா என்ற நப்பாசை என் மனதில். விசாரித்தபோது எந்த விதமான அழைப்பும் வரவில்லை வழமைபோல சாதாரண விசயங்களை கவனிப்பதற்காகத்தான் திலகர் போய் இருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டதும் ஏன் கேட்டோம் என்றிருந்தது.

திலகரின் இந்தியப்பயணம் பற்றி கேட்டு அறியாமல் விட்டிருந்தால் ஓரளவு மன நிம்மதியாவது கிடைத்திருக்கும். ஆனால் விதியே உன் கரங்கள் இத்தனை கொடியதா ? பம்பரம்போல் கள்ளமில்லாத வெள்ளையுள்ளத்துடன் கலகலவென்று சிரித்துக்கொண்டு எம்மையே சுற்றி வரும் திலீபனை சித்திரவதை பள்ளத்தில் தள்ளுவதுதான் உன் கோர முடிவா ? அப்படி அவர் என்ன குற்றம் செய்து விட்டார். தமிழினத்திற்காக தனது தந்தை சகோதரங்களை பிரிந்து வந்தாரே அது குற்றமா? தமிழினத்திற்காக தன் வைத்திய படிப்பையே உதறி எறிந்தாரே அது குற்றமா? தமிழினத்திற்காக இரவும் பகலும் மாடாக உழைத்தாரே அது குற்றமா? தமிழினத்திற்காக தனது வயிற்றிலுள்ள குடலின் 14 அங்கலத்தை வெட்டி எறிந்தாரே அது குற்றமா? தமிழினத்திற்காக இன்று தன்னையே சிறிது சிறிதாக அழித்துக்கொண்டு உண்ணாவிரதம் இருக்கிறாரே அது குற்றமா? எது குற்றம்?

வானத்தைப்பார்த்து வாய்விட்டு கத்த வேண்டும் போல் இருக்கிறது. கதறித்தான் என்ன பயன் ஏற்படப்போகிறது. இலட்சக்கணக்கான மக்கள் கடந்த ஐந்து நாட்களாக கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டு இருக்கிறார்களே. யாருக்காக? திலீபனுக்காக, தமிழினத்திற்காக அப்படி இருக்க அந்த கண்ணீரை ஏக்கத்தை இன்னும் யாருமே புரிந்து கொள்ளவில்லையே. ஏன்? உலகில் மனித தர்மமே செத்துவிட்டதா? காந்தி இறந்ததற்காக கண்ணீர் வடிக்கும் உலகம் காந்தியத்தின் காலடியில் சிறிது சிறிதாக எரிந்து கொண்டிருக்கும் திலீபன் என்னும் மெழுகுவர்த்தியைக் காணவில்லையா? அல்லது கண்டும் காணாது போய்விட்டதா? எத்தனையோ முறை திலீபன் சாவின் விளிம்பில் இருந்து தப்பியிருக்கிறார்.

83ம் ஆண்டு அவர் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் நவாலிப்பிரதேச பொறுப்பாளராக இருந்தபோது ஓர் நாள் நவாலி கத்தோலிக்க தேவாலயத்தின் அருகே நின்று பொது மக்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது திடீரென்று இரண்டு ஜூப் வண்டிகள் அவருகே முன்னும் பின்னுமாக வந்து நின்றன. சிறிலங்கா இராணுவத்தினர் கண்சிமிட்டும் நேரத்தில் சுற்றி வளைத்துவிட்டதை உணர்ந்த திலீபன் எதுவித பதற்றமும் அடையாமல் நிதானமாக நின்றார். அவரின் மதி நுட்பம் மிகவும் தீவிரமாக வேலைசெய்யத்தொடங்கியது. யாரோ ஒரு தமிழ்த்துரோகியால் வழங்கப்பட்ட தகவலை வைத்துக்கொண்டு திலீபனை அடையாளம் கண்டு கொண்ட இராணுவத்தினர் ஜூப் வண்டியில் ஏறுமாறு உத்தரவிட்டனர். அவரது

கையிலே ஆயுதம் அடங்கிய சிறிய சூட்கேஸ் ஒன்று இருந்தது. அவருடைய இரு இராணுவத்தினர் சேர்ந்து வந்தனர்.

ஜப் வண்டியில் ஏறும்போது எதிர்பாராத விதமாக பக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்தவர்கள் மீது பாய்ந்து சூட்கேஸினால் மின்னல் வேகத்தில் தாக்கிவிட்டு பக்கத்திலிருந்த பனந்தோப்பை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினார் திலீபன். எதிர்பாராத தாக்குதலினால் நிலைகுலைந்து விட்ட இராணுவத்தினர் என்ன செய்வது என்று திகைத்து நின்றனர். மறுகணம் அவர்களின் கைகளிலிருந்த துப்பாக்கிகள் பயங்கரமாக திலீபனை நோக்கி உறுமத்தொடங்கின.

அவரது கை ஒன்றை துளைத்துக்கொண்டு சென்றது துப்பாக்கிகுண்டு. இரத்தம் சிந்த மனதை திடமாக்கிக்கொண்டு வெகுநேரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தார் திலீபன். இராணுவத்தினரால் அவரை பிடிக்கமுடியவில்லை. இந்த ஏமாற்றத்தினால் பல பொதுமக்களை அவர்கள் அன்று கண்மூடித்தனமாக சுட்டுத்தள்ளிவிட்டுச்சென்றனர். யாழ் பெரியாஸ்பத்திரியில் 1986ம் ஆண்டின் இறுதியில் வல்வெட்டித்துறையில் இடம்பெற்ற இராணுவத்தினருடனான மோதலின்போது திலீபன் தன் துப்பாக்கியால் பலரை சுட்டுத்தள்ளினார்.

ஆனால் எதிரிகளின் ஓர் குண்டு அவர் குடலை சிதைத்துவிட்டிருந்தது. யாழ் பெரியாஸ்பத்திரியில் அவர் அனுமதிக்கப்பட்டபோது அவர் குடலின் 14 அங்குலத்துண்டை சத்திரசிகிச்சை நிபுணர்கள் அகற்றிவிட்டனர். சுமார் மூன்று மாதங்களாக வைத்தியசாலையிலேயே வாழ்ந்தபின்தான் அவர் பூரண குணமடைந்தார். இப்படி எத்தனையோ துன்பங்களை தமிழினத்திற்காக அனுபவித்தவர்தான் திலீபன். ஆயுதப்போராட்டத்தினால் மாத்திரமன்றி அகிம்சையாலும் தன்னால் சாதனை புரிய முடியும் என திலீபனுக்கு அசையாத நம்பிக்கை இருந்தது.

அதனால் இந்தப்போராட்டத்தில் அவர் தானாகவே முன்வந்த எத்தனையோ பேர் தடுத்தும் கேளாமல் குதித்தார். இன்று மாலை இந்திய சமாதானப்படையினரின் யாழ் கோட்டை இராணுவ முகாம் பொறுப்பாளர் கேணல் தரார் அவர்கள் திலீபனை பார்க்க வந்தார். அவர் சனங்களிடையே நடந்து வரும்போது பலதாய்மார்கள் அவர் மீது கல்களை வீச தயாராகிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களை தடுத்து அவருக்கு தகுந்த பாதுகாப்புக்கொடுத்து மேடைக்கு அருகே அழைத்துச்சென்றனர் விடுதலைப்புலிகள். திலீபனின் உடல் மோசமாகி வருவதால் பொதுமக்களும், இயக்க உறுப்பினர்களும் மிகுந்த உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை யோகியும் வேறு சிலரும் எடுத்துக் கூறினர்.

தான் சென்று தகுந்த நடவடிக்கை எடுப்பதாக அவர் கூறிவிட்டுச் சென்றார். அவர் மூலமாவது திலீபனின் உயிர் காப்பாற்றப்படாதா என்று எங்களில் சிலர் நிம்மதியாக இருந்தோம். களைப்புடன் திலீபன் உறங்கிவிட்டார்.

தியாக தீபம் திலீபன் 6ம் நாள்

1987ம் ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் 20ம் திகதி இது திலீபனுடன் 6ம் நாள் இன்று காலையிலிருந்து நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலில் திலீபனின் பெயரில் நூற்றுக்கணக்கான அர்ச்சனைகள் செய்யப்பட்டு அவை பொதுமக்கள் மூலம் மேடைக்கு வந்தவண்ணம் இருந்தன பிற்பகல் மூன்று மணியிலிருந்து யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கு வெளியிலிருந்து சனங்கள் பஸ்களில் வந்து குவியத்தொடங்கினர். எங்கே பார்த்தாலும் மக்கள் வெள்ளம். இறைவா திலீபனைக் காப்பாற்றிவிடு கூடியிருந்த மக்கள் நல்லூர்க் கந்தனிடம் அடிக்கடி இப்படி வேண்டிக்கொள்கிறார்கள் இதை நான் அவதானித்தனான்.

பழந்தமிழ் மன்னனாகிய சங்கிலியன் அரசாண்ட நல்லூர் அரசதானியிலே அதுவும் தமிழ்க்கடவுளாகிய குமரன் சந்நிதியிலே இளம் புலி உண்ணாமல் துவண்டு கிடக்கிறது. ஒரு நல்லமுடிவு கிடைக்க வேண்டும் இல்லையேல் உலகிலே நீதி செத்துவிடும் எனக்குள் இப்படி எண்ணிக்கொண்டேன். மற்றவர்களின் பிரச்சனைகளை தீர்ப்பதில் இரவு பகலாக உறங்காது வேளாவேளைக்கு உணவு உணவின்றி அயராது உழைப்பதில் திலீபனுக்கு நிகர் திலீபன்தான் அவர் சுயமாக எப்போதாவது மினுக்காத மடிப்புக்கலையாத ஆடைகள் அணிந்ததையும் நான் பார்க்கவில்லை அவரிடம் இருப்பதெல்லாம் ஒரே ஒரு நீளக்காற்சட்டை ஒரே ஒரு சேட்தான் .

அரசியல் விசயமாக ஊரெல்லாம் சுற்றி பலபிரச்சனைகளை தீர்த்து விட்டு காய்ந்த வயிற்றுடன் இரவு பன்னிரண்டு ஒருமணிக்கு தலைமையலுவலகத்திற்கு வருவார் அந்த நள்ளிரவில் அழுக்கேறிய தன் உடைகளை களைந்து தோய்த்துக் காயப்போட்டுவிட்டே படுக்க செல்வார். பின்பு அந்த இயந்திரம் அதிகாலையிலேயே தன் இயக்கத்தை மீண்டும் ஆரம்பித்துவிடும். இப்படிப்பட்ட திலீபன் இன்று வாடிவதங்கி தமிழினத்திற்காக தன்னையே அழித்து கொண்டிருக்கிறானே? எத்தனையோ பேரின் பிரச்சனைகளை தீர்த்து வைத்த இவரின் பிரச்சனையை தமிழினத்தின் பிரச்சனையை யார் தீர்க்கப் போகிறார்.

சீலமுறு தமிழன் சிறப்பினை இழப்பதோ சிங்கள இனத்தவர் நம்மை மிதிப்பதோ! கோலமிறு தமிழ்நாடினை கொள்ளையர் விரித்த வலையில் வீழ்ந்து அழிவதோ காலன் என்னும் கொடும் கயவனின் கையினால் கண்ணை இழந்து நாம் கவலையில் நலிவதோ நீலமணிக்கடல் நித்தமும் அழுவதோ

நாடு பெறும் வரை நம்மினம் தூங்குமோ ஈழமுரசு பத்திரிகையில் வெளிவந்த இந்தக் கவிதையை ஒருநாள் திலீபன் வாசித்துவிட்டு என் தோள்களைத் தட்டிப்பாராட்டியதையும் எண்ணிப்பார்க்கிறேன்.

வாராவாரம் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் எனது கவிதைகளை ஒரு தொகுப்பாக்கி வெளியிட வேண்டும் என்ற திலீபனின் ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்காக சென்ற வாரம் தான் அவைகளை ஒன்று சேர்த்து பிரதிகள் எடுத்து ஒரு பிரதி ராஜனிடமும் மறுபிரதியை யோகியிடமும் கொடுத்திருந்தேன். தலைவர் பிரபாகரன் முன்னுரை எழுத வேண்டும் என்ற என் விருப்பத்தை திலீபனிடம் வெளியிட்ட போது அவரும் அதற்கு சம்மதித்தார். உண்ணாவிரதம் முடிந்த பின் முதல் வேலையாக தலைவரிடம் சகல கவிதைகளையும் கொடுக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

தலைவர் பிரபா ஒரு இலக்கிய ரசிகன் என்பது பலருக்கு தெரியாது. இன்று முழுவதும் சிறுநீர் கழிக்கமுடியாமல் கஸ்டப்படத்தொடங்கி விட்டார். இன்னும் ஓரிரு நாட்களுக்கு என்ன நடக்குமோ என்ற எண்ணம் என்னை வாட்டிக்கொண்டிருந்தது. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடிக் கூடி திலீபனின் நிலைகண்டு சோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். இது எதுவும் தெரியாமல் திலீபன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

தியாக தீபம் திலீபனின் ஏழாம் நாள் இன்று

தியாக தீபம் திலீபன் 7ம் நாள் 1987ம் ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் 21ம் திகதி இது திலீபனுடன் ஏழாவது நாள். இன்று காலையில் எழுந்ததும் முதல் வேலையாக யோகியை என் கண்கள் தேடினேன் நேற்றைய பேச்சுவார்த்தையின் முடிவு என்னவாக இருக்கும் இந்த கேள்விதான் என் இதயத்தின் பெரும் பாகத்தை அரித்துக்கொண்டிருந்தது காலை பத்துமணி வரை எவ்வளவோ முயன்றும் அவர்கள் என் கண்ணில் படவேயில்லை.

ஆனால் திடீரென்று இந்தியா ருடே பத்திரிகை நிருபரும் இந்திய தூர்தர்சன் தொலைக்காட்சி ஸ்தாபன படப்பிடிப்பாளரும் யோகியுடன் வந்து திலீபனை படம் பிடிக்கத்தொடங்கினர் இந்திய ருடே நிருபர் என்னிடம் திலீபனின் உடல் நிலையை பற்றி துருவித்துருவிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார் என்னால் முடிந்தவரை முதல் நாள் உண்ணாவிரதத்திலிருந்து இன்று வரை அவரின் உடலில் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள் அனைத்தையும் விரிவாக எடுத்துக்கூறினேன்.

அவர்கள் சென்ற பின் யோகியை அழைத்து என் மனதுக்குள் குடைந்து கொண்டிருந்த அந்தக்கேள்வியை கேட்டே விட்டேன்.

அதற்கு யோகி கூறிய பதில் எனக்கு அதிர்ச்சியை தந்தது. இந்திய அமைதி காக்கும் மூத்த தளபதி ஒருவரும் பிரிகேடியர் ராகவன் எயாக்கொமாண்டர் ஜெயக்குமார் கடற்படைத்தளபதி அபய சுந்தர் ஆகியோரும் வந்து பேசியதாகவும் உதவித்தூதுவர் வரவில்லை என்றும் திலீபனின் பிரச்சனையில் அவர்கள் ஒரு தீர்க்கமான முடிவை இதுவரையில் எடுக்கவில்லை என்றும் யோகி கூறினார் அந்தப்பதிலை கேட்டால் அதை ஜூரணிக்க என் மனதிற்கு வெகு நேரம் பிடித்தது அந்தப் பேச்சுவார்த்தை பற்றிய முழுவிபரத்தையும் யோகி திலீபனிடம் விளக்கி கூறி என்ன செய்யலாம் என்று கேட்டார்.

பேச சக்தியற்று நடக்க சக்தியற்று துவண்டு கிடந்த அந்த கொடி தன் கண்களை திறந்து பார்த்து விட்டு வழக்கம்போன்று தன் புன்னகையை உதிர்த்தது. எந்த முடிவும் நல்ல முடிவாக இருக்கவேணும் ஜந்து கோரிக்கைகளையும் நிறைவேற்றுவதாக அவர்கள் எழுத்தில் தரவேணும் இல்லையென்றால் நான் உண்ணாவிரதத்தை கடைசி வரையும் கைவிட மாட்டன். ஒவ்வொரு வார்த்தையாக கரகரத்த குரலில் வெளிவந்தது திலீபனின் பதில். படபடவென்று நடுங்கிய குரலில் மெதுவாக திடமாக திலீபன் கூறி முடித்தபோது யோகி மேடையில் இருக்கவில்லை.

இன்று ஓரளவு தென்புடன் இடையிடையே கண்களை திறந்து பார்த்தார் திலீபன் ஆனால் உடல் முழுவதும் ஒரு நோவும் வாயும் வறண்டு உதடுகள் பிளந்து கிடந்தன. மாலை 5 மணியளவில் மீண்டும் ஆழ்ந்து மயங்கிவிட்டான் திலீபன் நாடித்துடிப்பு 140 ஆக உயர்ந்திருந்தது.

திலீபனுடன் எட்டாம் நாள்

திலீபனுடன் எட்டாம் நாள் -22-09-1987 இன்று அதிகாலையிலே நிரஞ்சன் குழுவின் கொட்டகை போடும் வேலையை ஆரம்பித்து விட்டனர். முதல் நாள் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் வந்திருந்ததால் போடப்பட்டிருந்த கொட்டகைகள் எல்லாம் சனக்கூட்டத்தினால் நிரம்பி வழிந்தன ஏராளமானோர் சுடுவெயிலில் கால்கடுக்க நிற்கவேண்டி ஏற்பட்டதால் நல்லூர் கோவில் மைதானம் முழுவதிலும் படங்குகளினால் கொட்டகை போடத்தொடங்கியிருந்தார்கள். உண்ணாவிரதம் ஆரம்பிக்கும்போது இத்தனை சனக்கூட்டம் வருமென் யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. இலங்கையில் மட்டுமன்றி, இந்தியா மற்றும் பல வெளிநாடுகளில் கூட திலீபனின் தியாகப் பயணம் பற்றியே மக்கயில் பெரும்பாலானோர் பேசிக் கொண்டிருப்பதாகப், பத்திரிகைகளில்

போட்டிருந்தார்கள். அத்துடன் தமிழீழத்தின் பல பாகங்களிலும் பரவலாக மக்கள் அடையாள உண்ணாவிரதங்களை மேற்கொண்டு தம் எழுச்சியைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தனர். மட்டக்களப்பு மாநகரில் 'மதன்' என்ற இளம் தளபதி ஒருவர், மக்களின் ஆதரவுடன் தன் போராட்டத்தைத் திலீபனின் வழியில் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் ஆரம்பிக்கவிருப்பதாக என்னிடம் மாத்தா கூறினார். இந்த மதனைத் தெரியாதவர்களே மட்டக்களப்பில் இல்லை. 1985 ம் ஆண்டு நான் இந்தியாவில் இருந்தபோது மதன் தமிழீழத்துக்குச் சென்றார்.

பல போர்க்களங்களைத் தன் இளம் வயதில் சந்தித்தார். மட்டக்களப்பு மாவட்டத் தளபதியாக இருந்த கருணாவுடன் சேர்ந்து திருகோணமலையிலுள்ள குச்சவெளிப் பொலிஸ் நிலையத்தைத் தகர்த்தவர்களுள், இந்த மதனும் ஒருவர். இதே குச்சவெளிப் பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதல்களில் முக்கிய பங்கெடுத்தவர்கள் என் மனதில் மட்டுமன்றி தமிழ் மக்களின் மனங்களிலும் நீங்காத இடம் பிடித்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் வேறு யாரமல்ல..... லெப்டினன்ட் கேர்ணல் சந்தோஷம், லெப்டினன்ட் கேர்ணல் குமரப்பா, லெப்டினன்ட் கேர்ணல் புலேந்திரன் ஆகியோர்தான். தமிழீழத்தின் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலே திருச் செல்வம், என்ற போராளியும், அவருடன் சேர்ந்து பல பொது மக்களும், உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தினை நாளை தொடங்கவிருப்பதாகச் செய்திகள் வெளிவந்தன. தமிழீழம் எங்குமே அஹிம்சைப் போர் தீப்பிளம்பாக எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. திலீபன் ஓர் மகத்தான மனிதன் தான். இல்லைனென்றால் அவன் வழியிலே இத்தனை மக்கள் சக்தியா.....?

வல்வெட்டித்துறையிலே திலீபனுக்கு ஆதரவாக உண்ணாவிரதம் இருக்கும் ஐந்து தமிழர்களைத், தலைவர் பிரபாகரன் நேரில் சென்று சந்தித்தபோது எடுக்கப்பட்ட படத்தையும், திலீபனின் படத்தையும், பத்திரிகைகளில் அருகருகே பிரசுரித்திருந்தார்கள். "ஈழமுரசு" பத்திரிகையில் திலீபனுக்கு அடுத்த மேடையிலே சாகும் வரை (நீராகாரம் அருந்தாமல்) உண்ணாவிரதம் இருந்து கொண்டிருக்கும் திருமதி நல்லையா, செல்வி. குகசாந்தினி, செல்வி. சிவா துரையப்பா ஆகியோரின் படங்களைப் போட்டிருந்தார்கள். மொத்தத்தில் எல்லாமே திலீபனின் அகிம்சைப் போருக்கு வெற்றி முரசு காட்டிக் கொண்டிருந்தன. பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் செய்திகள் மட்டுமன்றி ஒவ்வொரு ஊரிலிருந்தும் பல பொதுசன அமைப்புக்கள் அணியாக வந்து உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் பங்குபற்றுவதோடு திலீபனுக்காக கவிதை வடிவில் ஆயிரக்கணக்கான துண்டுப் பிரசுரங்களையும் அச்சடித்து விநியோகித்து வந்தன.

இந்த எழுச்சியை – மக்களின் வெள்ளத்தைப் பார்ப்பதற்கு என்றே தினமும் யாழ்ப்பாண நகரத்தைச் சுற்றி; சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. இந்திய சமாதானப் படையின் ஹெலிகொப்டர்கள். புலிகள் ஆயுதப் போராட்டத்தில்

மட்டுமல்ல. அஹிம்சைப் போராட்டத்திலும் சாதனை படைக்கும் திறன் பெற்றவர்கள் என்ற பேருண்மை, உலகம் முழுவதும் பரவிக் கொண்டிருந்தது. திலீபனின் சாதனை உலக அரங்கிலே ஓர் சரித்திரமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. உலகிலே முதன் முதலாக ஒரு சொட்டு நீர் கூட அருந்தாமல் சாகும்வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்து ஏழு நாட்களை வெற்றிகரமாக முடித்தவர். என்ற பெருமையுடன் அதோ கட்டிலில் துவண்டு வதங்கி, உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் திலீபன். அவரது கண்கள் இரண்டிலும் குழிகள் விழுந்து விட்டன. முகம் சருகைப்போல் காய்ந்து கிடக்கிறது. தலைமயிர்கள் குழம்பிக் கிடக்கின்றன..... வயிறு ஒட்டிவிட்டது. நீரின்றி வாடிக்கிடக்கும் ஓர் கொடியினைப் போல் வதங்கிக் கிடக்கின்றார். அவரால் விழிகளைத் திறக்க முடியவில்லை. பார்க்க முடியவில்லை..... பேச முடியவில்லை..... சிரிக்க முடியவில்லை..... ஆம் ! தூங்க மட்டும் தான் முடிகிறது. இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் இந்தக் கோல நிலவு தன் எழிலை இழந்து வாடி வதங்கப் போகிறது?

முரளியின் பொறுப்பிலுள்ள மாணவர் அமைப்பைச் (ஸ்டூ.மு.டு.வு) சேர்ந்த மாணவ- மாணவிகள் சனக்கூட்டத்தைக் கட்டுப்படு; த்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். மகளிர் அமைப்பு உறுப்பினர்கள், சனங்களை வழிநடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். புக்கத்து மேடையிலே நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகி விட்டன. பெரும்பாலானோர் அழுதழுது கவிதை படிக்கின்றார்கள். "சிந்திய குருதியால் சிவந்த தமிழ் மண்ணில் சந்ததி ஒன்று சரித்திரம் படைக்க.... முந்திடும் என்பதால்.... முளையிலே கிள்ளிட..... சுபந்தனை செய்தவர் சிறுநரிக் கூட்டமாய்.... 'இந்தியப்படையெனும்' பெயருடன் வந்தெம் சந்திரன் போன்ற... திலீபனின் உயிரைப் பறித்திட எண்ணினால்..... பாரிலே புரட்சி..... வெடித்திடும் என்று.... வெறியுடன் அவர்களை..... எச்சரிக்கின்றேன் !" மேடையிலே முழங்கிக் கொண்டிருந்த இந்தக் கவிதை என் மனத்திலே ஆழமாகப் பதிகிறது. இன்று திலீபனின் உடல் நிலை மிகவும் மோசமாகி விட்டது என்பதை அவரின் வைத்தியக் குறிப்புகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இரத்த அழுத்தம் - 80/50 நாடித் துடிப்பு - 140 சுவாசம் - 24 பயணம் தொடரும்.....

திலீபனுடன் 9ம் நாள்

1987ம் ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் 23ம் திகதி இது திலீபனுடன் 9ம் நாள். அதிகாலை 5 மணியிருக்கும் கிழக்குப்பக்கத்திலே தேர் முட்டி வாசலில் நின்றிருந்த வேப்பமரத்திலிருந்து குயில் ஒன்று கூவிக் கொண்டிருந்தது. அதன் குரலிர் ஒலித்த விரக்தியின் சாயலை கேட்ட நான் திலீபனை ஏக்கத்துடன் பார்த்தேன். அந்தக்குயில் எதை இழந்து இப்படிக்கூவுகிறதோ தெரியவில்லை ஆனால் இந்தக்குயில் எம்மை எம் இனத்தைக்காக்க தன்னையே இழந்து

கொண்டிருக்கிறதே இந்தக்குயிலின் சோக கீதம் உலகின் காதுகளில் இன்னுமா விழவில்லை. திலீபனை நன்றாக உற்றுப்பார்க்கிறேன்.

அவரின் உடலிலுள்ள சகல உறுப்புக்களும் இன்று செயலற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன உதடுகள் அசைகின்றன ஆனால் சத்தம் வெளிவரவில்லை. உதடுகள் பாளம்பாளமாக வெடித்து வெளிருற்று இருந்தன. கண்கள் இருந்த இடங்களில் இரு பெரிய குழிகள் தெரிகின்றன. இன்று காலை 8.30 மணியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தைச்சேர்ந்த 17 பாடசாலைகளிலிருந்து சுமார் 5000 மாணவ மாணவிகள் அணிவகுத்து வந்து திலீபனைப் பார்த்து கண்கலங்கியவாறு மைதானத்தை நிறைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

யாழ் பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் ஊழியர்களும் ஏராளமாக வந்து பார்த்தனர். காலை 9 மணியளவில் யாழ் கோட்டை இந்திய இராணுவ முகாம் முன்பாக ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் பிரதான வாசலில் அமர்ந்த இந்திய படையினர்வெளியே வராதவாறு மறியல் செய்யத்தொடங்கினர். பொதவாக திலீபனின் உடல் நிலை மோசமடைந்த வந்த அதே வேளை பொதுமக்களின் குமுறல்களும் அதிகரித்ததை புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

திலீபன் தங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவர் என்ற எண்ணமே ஒவ்வொருவர் மனதிலும் நிறைந்திருந்ததை காணக்கூடியதாக இருந்தது. இன்று காலை இந்தியப்படையின் தென்பிராந்தியத்தளபதி லெப்.ஜெனரல். திபேந்திர சிங் அவர்கள் கெலிகொப்டர் மூலம் யாழ் பல்கலைக்கழக விளையாட்டு மைதானத்தில் வந்து இறங்கி தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனை சந்தித்தார். பின்னர் இருவரும் தனித்தனியான வாகனங்களில் புறப்பட்டு யாழ் கோட்டை இராணுவ முகாமுக்குள் சென்றனர்.

1 மணி நேரத்திற்கு மேலாக இருவரும் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டனர். ஆனால் கிடைத்தது ஏமாற்றம்தான். கோட்டை வாசலில் மறியல் செய்த ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் எழுச்சியை கண்ட பின்னர்தான் தளபதி அவர்கள் தலைவர் பிரபாகரனை காண பறந்து வந்திருக்கவேண்டும். திலிபனின் 5 கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுமாறு பல தொண்டர் ஸ்தாபனங்கள் பிரதமர் ராஜுவ்காந்திக்கு மகஜர்களை இன்று அனுப்பி வைத்திருப்பதாக பத்திரிகைகள் செய்தி வெளியிட்டன.

இன்று மாலை என் காதில் ஓர் இனிய செய்தி வந்து விழுந்தது. இந்திய தூதர் டிச்சிர் தலைவர் பிரபாகரனை சந்திப்பதற்கு வந்திருக்கிறார் என்பதுதான் அது. ஆம் பிற்பகல் 1.30 மணியிலிருந்த பிற்பகல் 6.30 மணி வரை இரு குழுக்களும் அமைதியாக பேச்சு வார்த்தையை நடாத்தின. இந்தியத்தரப்பில் பேச்சுவார்த்தையில் கலந்து கொண்டவர்கள் தூதர் டிச்சிர்,

இந்திப்படையின் தென்பிராந்தியத்தளபதி லெப். ஜெனரல் திபேந்திர சிங், அமைதி காக்கும் படைத்தளபதி மேஜர் ஜெனரல் கர்க்கிற்சிங், பிரிகேடியர் பெர்ணான்டஸ், இந்திய தூதரக பாதுகாப்பு அதிகாரி கப்டன் குப்தா.

விடுதலைப்புலிகளின் தரப்பில் தலைவர் பிரபாகரனுடன், திரு. அன்ரன் பாலசிங்கம், வழக்கறிஞர் திரு. கோடீஸ்வரன், திரு. சிவானந்த சுந்தரம் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். பேச்சு வார்த்தை நடந்து கொண்டிருப்பதாக செய்தி வந்ததுமே என்னையறியாமலே என் மனம் துள்ளிக்குதித்தது. 9ம் நாளான இன்று எப்படியும் நல்ல முடிவு ஏற்படும் அந்த நல்ல முடிவு ஏற்பட்டதும் உடனடியாக யாழ் பெரியாஸ்பத்திரியில் அனுமதித்து அவசர சிகிச்சை பிரிவில் விசேட சிகிச்சை அளிக்கவேண்டும் எமக்காக இத்தனை நாட்களாக துன்பப்பட்டு அணுஅணுவாக தன்னை வருத்திக்கொண்டிருக்கும் அந்த நல்ல இதயம் நிச்சயமாக பூத்துக்குலுங்கத்தான் போகிறது என்ற கற்பனைக்கடலில் இரவு 7.30 மணி வரை நானும் எனது நண்பர்களும் மிதந்து கொண்டிருந்தோம்.

இரவு 7.30 மணிக்கு அந்த செய்தி என் காதில் வந்து விழுந்த போது இந்த உலகமே தலை கீழாக சுற்றத்தொடங்கியது. அந்தக்கற்பனைக் கோட்டை ஒரே நொடியில் தகர்ந்து தவிடுபொடியாகியது. ஆம் பேச்சுவார்த்தையின் போது இந்தியத்தூதுவரால் வெறும் உறுதிமொழிகளை மட்டுந்தான் தர முடிந்தது. திலீபனின் உண்ணாவிரத போராட்டம் ஓர் தொடர்கதையாகவே ஆகிவிட்டது. எழுத்தில் எந்தவித உறுதி மொழிகளும் இந்தியத்தரப்பு தர விரும்பவில்லை என்பதை அவர்கள் நடத்தை உறுதிசெய்தது. திலீபனின் மரணம் பயணம் இறுதியானது என்பதையும் அது உணர்த்தியது

திலீபனின் இறுதிப்பயணத்தின் பத்தாம் நாள்

1987ம் ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் 24ம் திகதி இது திலீபனின் இறுதிப்பயணத்தின் பத்தாம் நாள் பெற்றோர் பிள்ளைகள் சகோதரர் உற்றார் உறவினர் நண்பர்கள் இவர்களில் யாராவது நம் கண்முன்னாலேயே இறக்க நேரிடும் போது மனம் துன்பத்தில் முழுகி விடுகிறது. கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிகின்றது ஆனால் இவர்களில் ஒருவர் அணுவணுவாக செத்துக்கொண்டிருப்பதை பார்க்கும் போது துயரத்தின் எல்லைக்கே நாம் போய்விடுகிறோம்.

உருகும் திலீபனக்காய் உருகும் அன்னை.

உலகமே சில வினாடிக்குள் வெறுத்துப்போய்விடும் கண்களில் அழுவதற்கு கூட கண்ணீர் எஞ்சியிருக்காது ஆனால் இவர்கள் ஒருவர் ஒரு சொட்டு நீர் கூட அருந்தாமல் பத்து நாட்களாக கண் முன்னால் அணுவணுவாக சாவின் விளிம்பில் நின்று தத்தளிப்பதை பக்கத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது ஏற்படும் மனவேதனை இருக்கிறதே அப்பப்பா அதை வாய்விட்டுச் சொல்லமுடியாது அத்துணை கொடுமை அது அனுபவித்தவர்களுக்கு மட்டும் தான் தெரியும் அது அதை நான் என் வாழ்நாளில் முதல் முறையாக அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இதையெல்லாம் என் கண்களால் முன்பே பார்க்க வேண்டும் என்று தெரிந்திருந்தால் நான் திலீபன் இருந்த பக்கமே தலைவைத்துப் படுத்திருக்க மாட்டேன். நான் முற்றுமுழுதாக நினைத்திருந்ததெல்லாம் இதுதான் இந்தியா ஒரு பழம்பெருமை மிக்க ஒரு ஜனநாயக நாடு காந்தி பிறந்த பொன்னான பூமி அகிம்சையைப் பற்றியும் உண்ணாவிரதத்தைப் பற்றியும் உலகில் பெருமைப் படக்கூடிய அளவிற்கு காந்தியடிகள் மூலம் புகழ்பெற்ற நாடு அப்படிப்பட்ட ஒரு நாட்டிடம் நீதி கேட்டு அகிம்சை வழியில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்த திலீபன் உண்மையிலேயே பாக்கியசாலி தான் ஏனெனில் மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்த நாடு நிச்சயமாக திலீபனுக்கும் ஓர் நல்லவழியைக்காட்டத் தான் செய்யும் அதன் மூலம் தமிழ் மக்களின் அபிலாசைகளை ஓரளவாவது இந்திய அரசு நிறைவேற்றத்தான் போகிறது என்ற எண்ணத்தில் தான் ஓடிக்கொண்டு இந்த தியாக வேள்வியில் என்னால் முடிந்த பங்கைச் செலுத்த நான் தயாரானேன்.

நான் நினைத்ததெல்லாம் இவ்வளவு விரைவில் மாயமாகிவிடும் என்று நான் கனவு கூடக் கண்டிருக்கவில்லை எத்தனை பெரிய ஏமாற்றம் எத்தனை பெரிய

தப்பு இன்றைய நிலையில் திலீபன் இருந்ததைப் பார்த்த போது நம்பிக்கையே அற்றுவிட்டது இனி ஒரு நல்ல தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு அதன் பிறகு திலீபனை ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுமதித்தாலும் காப்பாற்ற முடியுமா? என்று நான் சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தேன் அப்படியிருக்க கடவுளே மனித தர்மத்திற்கு கிடைக்கப் போகும் பரிசு இதுதானா திலீபனைக்கொல்வதற்கு அவர்கள் திடமானம் பூண்டு விட்டனர் என்பது புரிந்து விட்டது நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. இயக்கப்போராளிகள் கூடியிருந்த இடம் ஒன்றில் இன்று மாலை வசாவிளான் என்ற ஊரைச் சேர்ந்த ஒரு ஆதரவாளர் அங்கிருந்து உண்ணாவிரத மேடை வரை தூக்குக்காவடியுடன் அழுதழுது வந்திருந்தார் வட்டுக்கோட்டை சிவன் கோவிலடி அச்சுவேலி மகாவித்தியாலயத்திற்கு முன்பாக மற்றும் சாவகச்சேரி கொடிகாமம் எழுதுமட்டுவாழ் போன்ற இடங்களில் எல்லாம் அடையாள உண்ணாவிரதமும் மறியல் போராட்டமும் பரந்தளவில் நடைபெற்றது.

பளையிலிருந்து நாவற்குழி வரையுள்ள பாடசாலைகளைச்சேர்ந்த சுமார் ஆறாயிரம் மாணவ மாணவிகள் அழுத கண்களும் சிந்திய மூக்குமாக ஊர்வலமாக வந்து நல்லூர் மைதானத்தை நிறைத்தனர் நாவாந்துறையைச் சேர்ந்த மக்களின் உணர்ச்சி வெள்ளத்தை இன்று வந்த அவர்களின் ஊர்வலத்தின் மூலம் தான் அறியமுடிந்தது. முல்லைத்தீவு மாவட்டம் எங்கும் உண்ணாவிரதமும் மறியலும் நடக்காத இடமே இல்லையென்று கூறிவிடலாம் திலீபன் என்ற இந்தச் சிறிய கூட்டிற்குள் இருக்கும் இதயத்தை எத்தனை இலட்சம் மக்கள் தான் நேசிக்கிறார்கள் மன்னிக்கவும் இலட்சம் அல்ல கோடி தமிழ் நாட்டிலும் ஏன் ஏனைய ஐரோப்பிய அமெரிக்க அவுஸ்ரேலிய நாடுகளில் உள்ள தமிழர்கள் எல்லோருமே திலீபனுக்காக கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

திலீபனின் இறுதிப்பயணத்தின் பதினோராவது நாள்

1987ம் ஆண்டு செப்ரெம்பர் மாதம் 25ம் திகதி இது திலீபனின் இறுதிப்பயணத்தின் பதினோராவது நாள் திலீபனின் உடல் நிலையைப் பற்றி எழுத முடியாதவாறு என் கை நடுங்குகிறது. அவரது உடலின் சகல உறுப்புக்களும் உணர்ச்சியின்றிக் காணப்பட்டன கை கால்கள் சில சமயம் தானாகவே அசைகின்றன அவர் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறார்.என்பதை இதன் மூலம் தான் அறியமுடிகிறது கோமாவுக்கு முந்திய செமி கோமா நிலையில் ஒரு நோயாளி எவ்வளவு கஸ்டப்படுவாரோ அதைப் போல் அவர் உடல் தன்னையறியாமலே அங்கும் இங்கும் புரளத்தொடங்கியது. அவர் படுத்திருந்தது ஒரு சிறிய கட்டில் ஆகையால் தேவரிடம் சொல்லி பெரிய

கட்டில் ஒன்று கொண்டுவரச் செய்து அதில் திலீபனை படுக்கவைத்தோம் அப்போது தான் அவர் கட்டிலில் ஏற்கனவே சிறுநீர் கழித்திருந்ததை காணமுடிகிறது மாறன் நவீனன் தேவர் ஆகியோர் மிகக் கஸ்ரப்பட்டு அவரது ஆடைகளை மாற்றி புத்தாடை அணிவித்தனர்.

அவர் சுயநினைவோடு இருக்கும் போது புது ஆடைகளை அணியும் படி பல முறை நான் கேட்டிருந்தேன் பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டார் சாகப்போறவனுக்கு எதுக்கு வாஞ்சியண்ணை புது உடுப்பு என்று தனக்கே உரிய சிரிப்புடன் கேட்டார் அதை இப்போது நினைத்து பார்க்கிறேன் பிற்பகல் நாலு மணியளவில் திலீபனின் உடல் நிலை மிகவும் மோசமான நிலைக்கு வந்தது ஆம் அவர் முழுமையான கோமா நிலைக்கு வந்துவிட்டார். மைதானத்தில் கூடியிருந்த சனக்கூட்டத்தினர் திலீபனின் நிலை கண்டு மிகவும் வருந்தினர் ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் சோகத்திரை படர்ந்திருந்தது இன்று காலையிலிருந்து இலட்சக்கணக்கான மக்கள் நாட்டின் பல பாகங்களில் இருந்தும் வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தனர்.

லொறிகள் பஸ்கள் வான்கள் கார்கள் ஏன் மாட்டு வண்டிகளில் கூட அவர்கள் சாரி சாரியாக வந்து நிறையத் தொடங்கினர் யாழ்ப்பாணத்திலோ அல்லது இலங்கையின் எந்தப்பகுதியிலுமோ இதுவரை எந்த நிகழ்ச்சிக்கும் இப்படி மக்கள் வெள்ளம் போல் நிறைந்ததாக சரித்திரமே இல்லை இன்று திருகோணமலையில் விறகு ஏற்றிச்சென்று கொண்டிருந்த எட்டு அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் சிங்கள குடியேற்ற வாசிகளால் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டதாக பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளியாகி இருந்தது நாளை முதல் யாழ் மாவட்டத்திலுள்ள அனைத்து அரச அலுவலகங்களும் தனியார் நிறுவனங்களும் போக்குவரத்து சேவை ஊழியர்களும் திலீபனுக்கு ஆதரவாக உண்ணாவிரதமும் மறியலும் செய்து தமது வேலைகளை பகிஸ்கரிக்க போவதாக சகல பத்திரிகைகளிலும் செய்திகள் வெளியாகி இருந்தன.

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் நிதர்சனம் தொலைக்காட்சி சேவையில் கடந்த பத்து நாட்களாக தினமும் இரவு ஏழு மணி முதல் விசேட நிகழ்ச்சிகளை

ஒளிபரப்பி வந்தது இப்போது இரவு திலீபனின் உடல்நிலை மேலும் மோசமடையத்தொடங்கி விட்டது. அவர் சுவாசிக்க மிகவும் கஸ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். திலீபன் சுயநினைவுடன் இருந்த போது அவர் விரும்பிக் கேட்கப்படும் பாடல் ஒன்றை இன்று இரவு மேடையில் ஒளிபரப்பினார்கள் அந்தப்பாடல் எனக்கு மட்டுமன்றி திலீபன் இருந்த அந்த நிலையில் அனைவரது கண்களிலிருந்தும் கண்ணீரை வரவழைத்து விட்டது. ஓ மரணித்த வீரனே உன் ஆயுதங்களை எனக்கு தா உன் சீருடைகளை எனக்கு தா உன் பாதணிகளை எனக்கு தா ஓ மரணித்த வீரனே கூட்டத்திலே சில பெண்கள் இந்த பாடலை கேட்டதும் விம்மி விம்மி அழத்தொடங்கினர் அந்த வேதனை மிக்க இரவு சிறிது சிறிதாக மறைந்து கொண்டிருந்தது. இரவே நீ இரக்கமில்லாமல் எம்மை விட்டு மறைந்து கொண்டிருக்கிறாய்.

திலீபனுடன் பன்னிரண்டாம் நாள்

திலீபனுடன் பன்னிரண்டாம் நாள் - 26.09.1987 தியாகி லெப்.கேணல் திலீபன் பாரதப் படைகளுக்கெதிராக நீராகாரம்கூட அருந்தாது பன்னிரண்டு நாட்கள் உண்ணா நோன்பிருந்து வீரச் சாவடைந்தவர். அவருக்கு உதவியாளராக இருந்த முன்னாள் போராளி கவிஞர் மு.வே. யோ. வாஞ்சிநாதன் அவர்கள் அந்தப் பன்னிரண்டு நாட்களையும் தொகுத்து 'திலீபனுடன் பன்னிரண்டு நாட்கள்' என்ற பெயரில் வெளியிட்ட புத்தகத்தின் பன்னிரண்டாவது பகுதி> இன்று அதிகாலை 5 மணிக்கு ஓர் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி நடந்து விட்டது! திடீரென்று மின்சாரம் தடைப்பட்டு விட்டது. எங்கும் ஒரே இருள்மயம். காற்றும் பலமாக வீசத் தொடங்கியது.

பல நாட்களாக திலீபனுடன் சேர்ந்து நானும் எனது நண்பர்களும், முழுமையான தூக்கமில்லாமல் இருந்ததால் இன்று மிகுந்த சோர்வுடன் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தோம். மாறன், ராஜன், தேவர், இரு நவீனங்கள், மாத்தயா, திலீபனின் அண்ணன் இளங்கோ, எல்லோரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தூங்கினோம். பன்னிரண்டு நாட்கள் உடல்களைச் சாறாகப் பிழிந்தெடுத்த அசதித் தூக்கமின்றி, அது வேறொன்றுமில்லை. மேடைக்கு முன்னே அமர்ந்திருந்த ஒருவர் என்னை வந்து தட்டி எழும்பியதும் நான்தான் முதலில் திடுக்கிட்டு எழும்பினேன். கும்மிருட்டில் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல். "நவீனன்....." என்று அழைத்தபடி திலீபனின் கட்டிலில் கையை வைத்தேன். அவர் ஆடாமல் அசையாமல் படுத்திருந்தார். அதனால் மனம் அமைதியடைந்தது. அவரின் உடல் 'ஜில்' லென்று பனிக்கட்டியைத்

தயாக் லெப் கேணல் திலீபன்

தொடுவது போல் குளிர்ந்து காணப்பட்டது.

மனம் 'பட பட' வென்று அடிக்கத் தொடங்கியது... மீண்டும் 'நவீனன்' என்று அழைத்தேன். நவீனன் எழும்பி விட்டான். ஐந்து நிமிடங்களில் மேடையில் ஒரு பெரிய மெழுவர்த்தி எரியத் தொடங்கியது... மெழுகுவர்த்தியின் ஒளியிலே திலீபனின் முகம் நன்றாகத் தெரிந்தது... ஒரே வினாடிதான்! அதற்குள் அந்த மெழுகுவர்த்தி காற்றின் வேகத்தினால் அணைந்துவிட்டது. பலத்து வீசிய காற்று அதை மீண்டும் எரிய விடுமா? என்பது சந்தேகமாகத்தான் இருந்தது..... ஆனால், ஐந்து நிமிடங்களில் மின்சாரம் வந்துவிட்டது... திலீபனின் நிலை எல்லையைக் கடந்துவிட்டது என்பது எனக்கு நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது. அதனால், என்மீதே எனக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது... நாடித்துடிப்பைப் பரிசோதிக்கிறேன். கணிக்க முடியவில்லை.... மிகவும் மெல்லியதாக அடிக்கிறது.... உடனே இரத்த அழுத்தத்தைக் கணிக்கின்றேன்... அது மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது... 50.?: என்ற நிலையில் ஒரு நோயாளியால் இன்னும் எத்தனை மணித்தியாலங்கள் உயிர் வாழ முடியும் என்பது எனக்குத் தெரியும். உலகமே தலைகீழாகச் சுற்றுவது போல் இருந்தது.

திலீபன் அடிக்கடி கூறிய வார்த்தைகள் எனக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன. 'வாஞ்சி அண்ணை! எனக்கு என்ன நடந்தாலும் நீங்கள் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூட பலவந்தமாகவோ, சுய நினைவற்ற நிலையிலோ தர முயற்சிக்கக்கூடாது... அப்படி என் கோரிக்கைகள் நிறைவேறாவிட்டால் நான் இறக்குமட்டும் எனக்கு எந்தவிதமான சிகிச்சையும் அளிக்கக் கூடாது...

சுயநினைவோடு என்றாலும் சரி... சுய நினைவில்லை என்றாலும் சரி.... இதுக்குச் சம்பதிக்கிறனெண்டு சத்தியம் செய்து தாருங்கோ..." என்று விடாப்பிடியாக நின்று என்னிடம் சத்தியம் வாங்கிய பிறகுதான் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார் அவர். அப்படியிருக்க, அவர் விருப்பத்துக்கு மாறாக எப்படி அவருக்குச் சிகிச்சையளிப்பேன்? எப்படி அவருக்கு நீர் ஊட்டுவேன்? மனிதநேயத்தையும் - அதன் தார்ப்பரியங்களையும் மதிக்கும் ஓர் வைத்திய சேவையாளன் என்ற நிலையைத் திலீபன் விஷயத்தில் நிறைவேற்ற விடாமல் என் கைகளைக் கட்டிப் போட்டது எது?..... எது? ஆம்@ "சத்தியம்!" என்ற இந்த ஐந்து எழுத்துக்களுக்காகத் தானே திலீபன், "அகிம்சை" என்ற நான்கு எழுத்துக்களைக் கொண்ட போராட்டக் களத்தில் குதித்தான்.

கடமை - கண்ணியம் - கட்டுப்பாடு என்ற மூன்று உயரிய அம்சங்களினால் வேருன்றி வளர்த்த விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதால், 'கட்டுப்பாடு' என்ற நல்வழியிலே கொடுத்த சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் திலீபனை என் கண்ணெதிரிலேயே 'பலி' கொடுப்பதைத் தவிர, வேறு வழியொன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை. என் கடமையைச் செய்வதற்காக மேடையின் பின்பக்கம் இறங்கிச் செல்கிறேன். அங்கே பிரதித் தலைவர் மாத்தயா நிற்கிறார். அவரிடம் திலீபனின் உடல் நிலையின் அபாயகரத்தைப் பற்றி எடுத்துரைக்கிறேன். திலீபனின் உடல் நிலை மோசமாகிவிட்ட விடயம்

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதும் பரவத் தொடங்கியது விடுதலைப் புலிகளின் உறுப்பினர்களும் பொதுமக்களும் மேடையைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். திலீபனுக்கு கடைசி நிமிடம் வரையும் ஒருவித சிகிச்சையும் அளிக்க முடியாமல் எமது கைகள் கட்டப்பட்டிருந்ததற்கு வேறு முக்கிய காரணமும் ஒன்று இருந்தது. எமது காதில் விழக்கூடியதாகவே பல எதிரணி உறுப்பினர்களும், எமது இயக்கத்துக்கு எதிரானவர்களும் பேசியதைக் காதால் கேட்டவர்களில் நானும் ஒருவன். "புலிகள் தந்திரமாக மக்கள் மனத்தை மாற்றுவதற்காக உண்ணாவிரதம் என்ற பெயரிலே தண்ணியைக் குடிச்சுக்கொண்டு இருப்பார்கள்... ஆர் இதைக் காணப்போகினம்? கடைசியில் 5 தீர்மானங்களும் நிறைவேறுமட்டும் வைத்தியம் செய்து ஆளைச் சாகவிடமாட்டினம்... இதுதான் இந்த சாகும்வரை நீர் அருந்தாமல் உண்ணாவிரதம் இருப்பதன் உண்மை..." இப்படியான பேச்சுக்களுக்கு உண்மை வடிவம் கொடுத்து, "புலிகள் பொய்யர்கள்" என்ற கெட்ட பெயரை வரவிடாமல் காப்பாற்றுவதற்காகவும் எம்மைகள் கட்டப்பட்டிருந்தனவே தவிர, வேறு ஒன்றுக்காகவும் அல்ல.

எம் கைகள் மட்டும் கட்டுப்படாமல் இருந்திருந்தால், எமது உயிரினும் மேலான, தியாக தீபம் திலீபனை எமது உயிர்களைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்றியிருப்போம்.... ஆனால்..... முடியவில்லை;லையே? விதி! தன் வலிய கரங்களை மிக நன்றாகவே திலீபனின் கழுத்தில் இறுக்கிவிட்டான். உயிருடன் அந்த மனித தெய்வம் நீண்ட நேரம் போராடிக் கொண்டிருப்பதை என் கண்களால் பார்க்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டமைக்காக, நான் வெட்கப்பட்டேன். வேதனைப்பட்டேன். ஆனால், என்ன செய்ய முடியும்? 265 மணித்தியாலங்கள் தனது சாகும்வரையிலான உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடாத்தி முடித்த அந்த தியாகத் திலீபன், இன்று காலை (26.09.1987) 10.48 மணியளவில், எம்மையெல்லாம் இந்தப் பாழும் உலகில் பரிதவிக்க விட்டுவிட்டுத் தான் மட்டும் போய்விட்டான். ஆம்@ தமிழர்தம் விளக்கு அணைந்துவிட்டது! அணைந்தேவிட்டது! டொக்ரர் சிவகுமார் அவர்கள், திலீபன் இறந்த பின் அவரைப் பரிசோதனை செய்து தனது இறுதியான முடிவைச் சொல்லிவிட்டு, திலீபனின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி எழுந்த போது, மக்கள் கதறி அழத் தொடங்கினர்... எங்கும் அழுகைச் சத்தம்.... விம்மல் ஒலி... சோக இசை.... வானமே இடிந்து விட்டதைப் போன்ற வேதனை எல்லோரையும் ஆக்கிரமித்திருந்தது. வானத்து நிலவு கீழே விழுந்து விட்டது போன்ற உணர்வு! காலை 11 மணிக்கு 'என்பாரம்' செய்வதற்காக, அவரது உடலை யாழ். வைத்தியக் கல்லூரிக்கு எடுத்துச் சென்றோம். பிற்பகல் 4.15 மணியளவில் திரும்பவும் அதே மேடைக்கு முன்பாக அவரின் புகழுடம்பு பொதுமக்களின் அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட்டது.

விடுதலைப் புலிகளின் புள்ளி போட்ட, பச்சையும் - கறுப்பும் கலந்த இராணுவ உடையும், தொப்பியும் திலீபனுக்கு அணியப்பட்டு, 'லெப்டினன்ட் கேணல்' என்ற

பட்டமும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. அவர் செய்த தியாகத்துக்கு அவருக்கு எந்தப் பட்டமும் தகுதியில்லை, அல்லது ஈடாகாது என்பது எமக்குத் தெரியும்..... ஆனால், என்ன செய்ய முடியும்? அவரைப் படுக்க வைத்திருந்த பேழையை, விடுதலைப்புலிகளின் சிவப்பு நிறத்திலான கொடி அலங்கரித்திருந்தது. தந்தை, சகோதரங்கள், உறவினர்கள் ஆகியோர் உடலை வந்து தரிசித்துச் சென்றனர். பெட்டியைத் திறந்ததுமே அவரது அன்புத் தந்தையும், ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியருமான, திரு. இராசையா அவர்கள் "ஓ..." என்று அலறியவாறு அவர் உடல்மீது விழுந்து புரண்டு அழத் தொடங்கிவிட்டார். அவரின் அழுகையைத் தொடர்ந்து பொதுமக்களும், சிறு பிள்ளைகளைப் போல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுத காட்சி நெஞ்சை உருக்கியது. பொதுமக்கள் மணிக்கணக்காகக் காத்திருந்து, நீண்ட வரிசையிலே வந்து தமது இறுதி அஞ்சலியை மண்ணி

தலைநகரில் வைத்தவனுக்காய் தலை குனிவும் தேர்ப்பத் தலைவர்.

ன்

மைந்தனுக்குச் செலுத்தினர். ஈரோஸ் இயக்கத் தலைவர் திரு. பாலகுமார், தமிழகத்திலிருந்து வருகைதந்து தமிழ்நாடு காமராஜர் காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. நெடுமாறன், கவிஞர் காசி ஆனந்தன் ஆகியோர் கலங்கி அழுதவாறு தமது அஞ்சலியைச் செலுத்தினர்.

தலைவர் பிரபாகரன், சொர்ணம், மாத்தயா, குமரப்பா, புலேந்திரன், சந்தோசம், ஜொனி, பிரபா, இம்ரான், அன்ரன் மாஸ்ரர், சங்கர் அண்ணா, நடேசன் மற்றும் ஏனைய இயக்க உறுப்பினர்களும் தத்தம் இறுதி அஞ்சலியைத் தமது தோழனுக்குச் செலுத்தினர். சாஜகான், நரேன், அருணா, சிறி, ராஜன், தினேஸ் போன்றோர் தம்மைச் சமாளிக்க முடியாமல் விம்மி விம்மி அழுதனர். திலீபனின் தியாகப் பயணத்தில் 12 நாட்கள் அவரின் கூட இருந்து, அவரின் போராட்டத்தில் பங்குபற்றி, வேதனையின் எல்லைக்கே சென்றுவந்த எனக்கு, இந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள்வதற்கு இன்னும் எத்தனை நாட்கள் தேவையோ

நானறியேன். ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்! திலீபனின் உயிர் அநியாயமாகப் போகவில்லை அதற்குப் பதிலாக அவர் ஒரு படிப்பினையை எமக்குக் கற்பித்து விட்டுப் போயுள்ளார்... அகிம்சைப் போராட்டம் என்பது மனித நேயமும், உயர் பண்பும் மிக்கவர்களிடம்தான் நல்ல விளைவுகளை ஏற்படுத்தும்... ஆயுதங்கள் தான் எமது தமிழீழப் போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரை சரியான பதில் தரமுடியும் என்பதையும், திலீபன் மறைமுகமாக உணர்த்திவிட்டுப் போயிருக்கிறார் என்பதே எமது கணிப்பு... அந்தத் தியாக தீபத்தின் இலட்சியங்கள் நிறைவேற, எம்மை நாம் அர்ப்பணிப்போமாக!

